YURTSEVER DEVRİMCİ

ÖĞRETMEN

sayı 12

Ekim 1979
750 Kuruş

GREVLİ TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI İÇİN

GENEL GREVE

- İlköğretim faşist, feodal eğitimin bir parçasıdır.
- Sıkıyönetimin kaldırılması için mücadele edelim
- Yurtsever Devrimci Öğretmenler öğretmen mücadelesinin en önünde

Eğitim emekçileri güçlü direnişlere ve genel greve hazırlanıyor

3 EKİM DİRENİŞİNDEN NOTLAR....

* Birçok yerde Genel Merkezin belirsiz tutumu nedeniyle eylemler yapılmadı.
* Mersin'de "HE" yönetime rağmen, öğretmenler YDÖ önderliğinde eyleme katıldılar.
* Antakya'da öğretmenler, korsan gösteriler yaptılar.
* Gaziantep'te öğretmenler, eylem komiteleri kurarak, tüm revizyonist ihanete ve sıkıyönetimin baskısına rağmen güçlü bir direniş gerçekleştirdiler.
* Birecik'te 72 öğretmen gözaltına alındı. Yönetim Kurulu tutuklandı.
* Kahramanmaraş'ta bir YDÖ tutuklandı.
* Alaca'da eylem kararını gece duyan YDÖ'ler, köylere ulaşarak eylemi yaygınlaştırdılar.
* Alaşehir'de ve Turgutlu'da YDÖ ve "DÖ", eylem birliği gerçekleştirdiler.
* İzmir Karşıyaka'da polis, okulları gezerek isimleri almaya çalıştı.
* Eskişehir'de YDGD'li öğrenciler, öğretmenlerin eylemlerini destekleyerek, derslere girmediler.
* Seyitgazi'de öğretmenler, toplantıyı terk ederek, eyleme geçtiler.
* Kdz. Ereğli'de 2 YDÖ tutuklandı.
* İstanbul'da YDÖ ile DÖ eylem birliği yaptılar.
* Diyarbakır'da tüm okullar boşaltıldı. 150 öğretmen gözaltına alındı. Jandarma, köylerden öğretmenleri topladı.
* Kurtalan'da öğretmenler YDÖ önderliğinde gösteri yaptılar. Bir bayan öğretmen gözaltına alındı.
* Mardin'de köylerde öğretmenlerin gözaltına alınması protesto edildi.
* Rize'de önce 8 köy öğretmeni, daha sonra 52 öğretmen açığa alındı.
* Tüm baskı ve tutuklamalara rağmen öğretmenler genel grev için her yerde ileri atılıyorlar.

Günümüzde açıkça görülen odur ki, hayatın her alanında düzene yönelen mücadeleler hızla yükselmektedir. Emekçi kitlelerin eylemleri çeşitlenerek direnişler, gösteriler biçiminde her alana yayılmaktadır. Tüm çalışanlar kesimi açık ve kesin mücadelelere yöneliyorlar. Reformist ve revizyonistlerin tatlı ninnileri artık onları mücadeleden alıkoyamıyor. Bunlar militarist güçlerle karşılıklı çatışmalara kadar varıyor. Mühendisler, mimarlar işi bıraktılar, ücretlerinin arttırılmasını ve GTSS Hakkının verilmesini istediler. Memurla bakanlıklarda işi bırakarak direnişe geçtiler. Toptan işi bırakmalar her gün geçtikçe hızlanıyor. Ve tüm çalışanlar kesiminde bir GENEL GREVE yönelis görülüyor.

Öğretmen mücadelesi de son günlerde önemli gelişmeler gostermıştır. Her türlü olumsuzluğa karşın mücadele gittikçe güçlenmekte ve kuvvetlenerek yaygınlık kazanmaktadır. Uzun süre bir bekleyiş içerisindeki öğretmenlerin bu atılımı egemen sınıfları oldukça rahatsız ettiği gibi, onların baş destekçisi revizyonist ve reformistleri de rahatsız eder hale gelmiştir. Bu mücadeleyi, egemen sınıfların her türlü baskı ve saldırıları engelleyemiyor. Aynı zamanda önlerine dikilen reformist, revizyonist barikatları da bir bir parçalayarak yoluna devam ediyor.

Revizyonist Genel Merkez yönetimini 15 Eylül Şube Başkanları toplantısını yapmaya zorlayan da bu olgudur. Tabandan gelen güçlü mücadele isteğidir. Nitekim Şube Başkanları da toplantıda tabanın bu isteğini, bu doğrultudaki eğilimini defalarca vurguladılar. Tabanın gür sesini dile getirdiler. Aktarılan tüm öneriler, öğretmenlerin mücadele kararlılığı ile dolu olduğunu gösteriyordu. Söylenenler ve öğretmen kitlesinde gözlenenler, onların aktif, etkin eylemler istediğini ve büyük bir mücadele potansiyeli taşıdığını kanıtlamaktadır. Bugün öğretmenlerin ezici bir çoğunluğu faşist cinayet ve saldırılara, hayat pahalılığına, zamlara, sürgün ve kıyımlara, sıkı yönetime karşı, GTSSH'nın elde edilmesi için örgütlü, uzlaşmaz aktif bir mücadelenin verilmesini istemektedir. Ve buna hazır olduğunu, faşist diktatörlüğün 29 Eylül Bursa'daki saldırısına karşı verdiği cevapla, 1 gün dersleri boykot ederek göstermiştir.

Öğretmen kitlesinden gelen bu istek ve kararlılığa karşı, hem örgüt yönetimindeki revizyonistler, hem de onların ikiz kardeşleri olan diğer revizyonist mihraklar, bu potansiyeli çarçur etmenin, onu yatıştırmanın ve mücadele ruhunu söndürmenin hesabı içinde bulunuyorlar. Tabanın zorlaması sonucu almak zorunda oldukları eylemlerin sönük ve düzene yönelmemesi için yoğun çaba harcıyorlar.

Revizyonistlerin bugüne kadarki uyguladıkları yöntemler, gelişen mücadele karşısında ve tabanın zorlaması ile artık geçerliliğini yitirdi. Onları ağız değiştirmek zorunda bıraktı. Daha sinsi yöntemlerle mücadeleyi engellemeyi hedefliyorlar. Tüm amaçları, kitlelerde mücadele isteğinin olmadığı, mücadelelerin güçsüzlüğünü kanıtlamak ve böylece genel greve yönelen öğretmenleri bu hedeften uzaklaştırmaktır. İşte bütün çabaları şimdi bunu isbat etmeye yönelmiştir. Son başkanlar toplantısından bugüne kadarki tutum ve uygulamaları hep bu yönde olmuştur. İki yüzlülüğün en büyük örneğini veren bu baylar, öğretmenleri aldatabilmek için hem mücadele yanlısı görünüyorlar, hem de bu mücadeleyi bastırmak, engellemek için her yola baş vuruyorlar.

Revizyonistlerin bu sinsi, öğretmen düşmanı emellerini, Şube Başkanları toplantısından sonraki uygulamaları çok açıkça ortaya koyuyor. Bu toplantıda yurtsever, devrimci, demokrat öğretmenlerden gelen gür sesin dayatması, Genel Merkez yönetimini bir takım eylemler koymak zorunda bıraktı. Onlar için bu hiç te beklenmeyen ve istenmeyen bir durumdu. Yine de bu duruma boyun eğmek zorunda kaldılar. Ama öbür yandan da bu eylemlerin içini boşaltmak, devrimci özünden yoksun bırakmak için ne gerekiyorsa onu yaptılar. Tabanın direnme ve mücadele ruhunu kırmak, geçiştirmek ve potansiyeli çarçur etmek istediler.

Yönetimin tutarsızlıklarının ilk belirtisi yan ödemeler konusunda kendini göstermeye başladı. Genel Merkez, öğretmenlere, verilecek olan yan ödemelerin, Başbakanlığa geri postalanmasını istiyordu. Ve bunun adına da eylem, mücadele diyordu. Kitle gücünü harekete geçirerek mücadeleler örgütleyeceğine, böylece öğretmenlerin egemen sınıfa boyuneğmesinin yolunu açtı. Bu öğretmenlere ve mücadelelerine ne kazandıracaktır? Ne sonuç getirecektir. Bir yarar kazandırmayacağı gibi egemen sınıflara sermaye olacaktır. Kısacası, mücadele adına alınan bu karar, mücadeleyi küllendiren, öğretmenlere zararlı ve egemen sınıfları güçlendiren bir tutumdur. Öğretmenler, böylesi yoz düşüncelere, itibar etmeyecek ve egemen sınıflara bir kuruş bile yollamayacaklardır.

Yine aldıkları başka bir kararla da mücadeleyi aynı şekilde güçsüzleştirmeyi hedeflediler. 3 ilde miting yapılacağını açıkladılar. Alelacele kısa bir zaman aralığı içinde bu eylemleri yapmayı planmaları, tabanın etkin eylemler konması doğrultusundaki istemlerini yozlaştırmanın, geçiştirmenin ilk adımlarıdır. Yasak savmaya çalışılmasıdır. Neden bu mitingler 3 ilde ve çok kısa bir süre olmasına karşın ayın son günü olan 29'una alınmıştır. Daha çok ilde, 10 - 15 ilde konamaz mıydı? Ekimin ilk haftasına alınamaz mıydı? Elbette ki bunlar yapılabilirdi. Öyleyse genel merkez yönetimi, bunları göremeyecek kadar zeka yoksunu mudur ki böyle davranıyor. Neden, onların akılsızlığı değildir. Revizyonizmin öğretmen düşmanlığı onları buna zorluyordu. Ve onlar, bilinçli olarak eylemi, mücadeleyi zayıflattı, bu kararda sebat kıldılar. Eylem koyduk diyebilmek için böyle bir tespiti yaptılar. Çünkü onlar için gelişen potansiyeli çarçur etmenin en iyi yolu buydu. Onun için bu karara cankurtaran simidi gibi sarıldılar. Onlar, böylece, mücadele isteği ile tutuşan geniş öğretmen kitlesini eylemin dışında tutmak istediler.

Oysa bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini içeren ve kitleleri genel greve götürmeyi amaçlayan eylemler bu şekilde, kaptıkaçtıya getirilerek gerçekleştirilemez. Bu, ancak en geniş kitleyi mücadeleye hazırlama, eğitme ve eyleme katma perspektifiyle yerine getirilebilir. Onlar, bu bakış açısına sahip olmadıkları için 1 gün kala Bursa'da miting yapmaya kalktılar. Sonuçta da hiçbir tedbir almadan savunmasız kitleyi alana sürdüler. Polisin, jandarmanın saldırısına terk ettiler. Yılgınlık yaratmaya çalıştılar. Ama öğretmenler, onların bu heveslerini kursaklarında koydu. Faşist diktatörlüğün Bursa'da öğretmenlere ve yasal haklarına yönelen bu doğrudan saldırısı karşısında yılgınlık yerine gündeme mücadele getirdiler. 3 Ekim'de derslere girmeyerek direndiler. 1 günlük boykot yaptılar.

Öğretmenlerin bu kararlı direnişi karşısında tüm revizyonist ve reformist sürülerinin etekleri tutuşmaya başladı. Genel Merkez yönetimindeki revizyonistler bu güçlü eylem isteğine karşı açıktan tavır alamadılar. Ona boyuneğmek zorunda kaldılar. Eylemi kırmak için diğer yandaşları revizyonistler ile içten tahribata giriştiler. Tabanın açıktan direnme istemine her ne kadar boyuneğer göründülerse de, örgüt yönetimi olarak açıktan çağrı yapacak cesareti bile gösteremediler. Ona sahip çıkamadılar. Bu tutarlılığı görtermemekle kalmadılar; onun içeriğini boşaltmak, egemen sınıflara yönelik olmaktan uzaklaştırmak için, direnişin, boykotun adını "yas" koydular. Gözüyaşlı revizyonistler, egemen sınıflardan merhamet dilenmek için yas tutup, üzüledursunlar, öğretmenler bu saldırıyı lanetlemek için direndiler. Okullarda forumlar koydular. Polisin, jandarmanın saldırısına karşı mücadele ettiler. Hiçbir güç onların bu mücadele isteğini durduramadı. Revizyonistler, eyleme sahip çıkmamakla, adını yas koymakla da kalmadılar; eylemi kırmak için de her çabayı gösterdiler. Yönetimini ellerinde bulundurdukları şubelerde eylemi, öğretmenlere, okullura haber vermediler. Katılınmaması için propaganda yürüttüler.

Bütün revizyonistler, tüm bu ikiyüzlülüklerine karşın, bir yandan gelişen, güçlenen mücadele karşısında boyuneğerek, çığırtkanlık yapıp, mücadele yanlısı görünmeye çalıştıklarını, öbür yandan da bu mücadeleyi engellemek, bastırmak için yoğun çaba gösterdiklerini gizleyemediler. Onlar, böylece hem mücadele yanlısı görünerek, gelişen mücadeleden parsa toplamayı, hem de bu mücadelenin ağababaları, egemen sınıflara, düzene yönelmemesini amaçlıyor. Onun için eylemleri zayıflatmak, hedefinden saptırmak ve öğretmenler üzerinde yılgınlık yaratmak istiyorlar. Mücadelenin şartlarının olmadığını, Genel Greve gitmenin koşullarının bulunmadığını kanıtlamaya çalışıyorlar.

Revizyonistlerin ve reformistlerin tüm bu sahtekarlıklarına karşı gerçeklerin üstü örtülemiyor. Öğretmenlerin mücadele ve direnme ruhunu, mücadele potansiyelini gözlerden gizleyemiyorlar. Şube başkanları toplantısında bu revizyonist koroyu ağız değiştirmek zorunda bırakan ve mücadele, "savaşım" çığırtkanlığına götüren de bizzat gelişen bu güçlü mücadelenin ta kendisidir. Onlar, öğretmenlerin bu mücadele seli karşısında duramadıkları içindir ki, hiç istemedikleri halde genel grevden söz etmek zorunda kalmışlardır. Öğretmenler, var olan mücadele potansiyele uygun eylemler istemektedir. Ve bu doğrultuda ileri atılıyorlar. TÖB—DER yönetiminin tüm olumsuz konumuna ve revizyonist ihanete karşı, yine de mücadeleden geri durmuyorlar. Kapalı şubelerde yeni örgütlenmeler yaratıyorlar. Yönetime çöreklenmiş mücadele kaçkını revizyonistleri, şimdi daha iyi tanıyorlar ve o nedenle de, bu olumsuzluğu aşmaya, devrimci demokrat önderlikler etrafında toplanmaya başlıyorlar.

Bugün öğretmen mücadelesinin önünde önemli görevler durmaktadır. Faşist saldırıların boşa çıkartılması, sürgünlerin, kıyımların önünün alınması, ücretlerin yükseltilmesi ve en önemlisi de GTSS Hakkının elde edilmesi bu görevlerin yerine getirilmesine bağlıdır. Öğretmenler ve onların mücadelesi, bugün için her türlü görevin ve zorluğun üstesinden gelecek düzey ve olgunluktadır. Yeter ki bizler, yönetimin doğru bir önderlikten yoksun olmasını ve revizyonist ihanetin çabalarını bu mücadelenin önüne çıkarmayalım. Onları neden göstererek geri durmayalım. Biz öğretmenler ileri atıldığımız sürece, 3 Ekim direnişinin de gösterdiği gibi, bunlar önümüze dikilemeyecektir. Boyuneğmek zorunda kalacaklardır. O nedenle güçlerimizi birleştirelim. Zorlu mücadelelere, genel greve hazırlanalım. Tüm çalışanların genel grevi için ileri atılalım.

Hakkımızı elde etmenin yolu :

Boykotlar grevler ve kitlesel direnişler

Tüm çalışanların olduğu gibi öğretmenlerin mücadelesi de hızla yükselmektedir. Son bir iki yıldır özellikle bir bekleyiş içerisinde bulunan toplum kesimleri olan, memurlar, mühendisler, öğretmenler vb. açık ve kesin mücadelelere yönelmişlerdir. Reformizmin kuvvetle etkisinde ve örgütleri reformist ve revizyonistler tarafından parçalanmış ve etkisizleştirilmiş bulunan bu emekçi kesimleri artık reformizmin çare olmadığını açıkça görmektedir. Memurlar, öğretmenler, mühendisler vb. emekçi kesimleri, hakim sınıfların ekonomik ve siyasi saldırıları karşısında açık tavır almaya yönelmiş durumdadırlar.

Mühendislerin peş peşe iş bırakarak, ücretlerin artması ve GTSS Hakkının verilmesini talep etmeleri; memurların, hayat pahalılığı karşısında reformistlerin kabul ettirmeye çalıştığı sözde yan ödemeleri reddederek iş bırakması ve birçok bakanlıkta direnişe geçmeleri; öğretmenlerde görülen son dönemdeki kaynaşma ve ortaya çıkan eylemler, bunların tümü de, memur ve diğer sendikasız emekçi kesimlerin mücadelelerinin açık bir şekilde yükselişe geçtiğinin kanıtlarıdır.

Öğretmen mücadelesi oldukça güçlü bir şekilde gelişmektedir. 15 Eylül Başkanlar Toplantısı bu durumu açıkça ifade etmektedir. Bu toplantıda tabanın taşıdığı potansiyel karşısında tutunamayan revizyonistler, keskin eylemciler kılığına bürünmek zorunda kaldılar. Daha sonra alınan eylem kararları tabanın baskısı karşısında alınan kararlardır. Gericilik, yasal hakları gasbedip, mitingleri engellemeye çalışarak, faşist saldırıyı protesto etmek için bir günlük boykot uygulayan öğretmenler hakkında kovuşturma ve soruşturmalar açarak öğretmenlerin mücadelesinden ne kadar korktuğunu göstermiştir.

Hakim sınıfların saldırıları bütün emekçi kitleler için olduğu gibi öğretmenler için de hayatı çekilmez hale getirmiştir. Ücretler sadece ev kirasını da karşılamamakta, hayat pahalılığı, yeni yeni zamlar, devalüasyonlar vb. ile her geçen gün artmaktadır. Öte yandan faşist çeteler, okullara ve öğretmenlere yönelik saldırılarını, katliamlarını yoğunlaştırıyorlar. Son 20 ayda 70'den fazla öğretmen katledildi. Faşist diktatörlük, sıkıyönetimi ile, ceza yasalarıyla, anti-demokratik uygulama ve sürgünlerle, çeşitli baskı yöntemleriyle öğretmenleri de sindirmeye, yıldırmaya ve tümüyle boyuneğdirmeye çalışıyor. Ancak bugün açıkça görülmektedir ki, öğretmenler, bütün saldırı ve baskılar karşısında sessiz kalmak istememektedirler. Reformistler ve revizyonistler de artık öğretmenlerin faşizme ve gericiliğe boyuneğmesini, onun saldırılarına sessiz kalmasını sağlayamamaktadırlar. Onların düzen savunucusu yüzleri bugün öğretmenler tarafından daha açık görülebilmektedir. Onların uyuşturma, uzlaşma ve teslimiyet politikaları iflas etmiştir.

Geniş öğretmen kesimlerinin her geçen gün daha fazla düzenden kopması ve mücadeleye yönelmesi, Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin önüne acil sorunlar getirmekte, ve önemli görevler yüklemektedir. Bu, her alanda, her birimde, her şubede uğruna mücadele ettiğimiz her türden talebi öne sürüp, bütün öğretmen arkadaşları bu talepler etrafında birleştirerek, mücadeleye çekmek, kitle eylemini yükseltmektir. Yurtsever Devrimci Öğretmenler, bütün çalışmalarında genel bir öğretmen boykotunu, bütün çalışanların greviyle birleşen bir öğretmen grevi perspektifi ile yürütmelidirler. Çünkü, faşist diktatörlüğün ekonomik saldırılarını engelleyecek, faşist saldırıları püskürtebilecek, buhranın faturasını hakim sınıflara keserek, onlara öldürücü darbeler vuracak olan eylem, bütün çalışanların genel grev ve direnişi olacaktır.

GTSSH, bütün çalışanların genel grevi ile elde edilecek, yeni sağlam ekonomik ve siyasi mevziler bu yolla kazanılacaktır. Bu, daha kısmi talepler için daha küçük ve bölgesel eylemler örgütlemekle çelişmez. Biz en küçük talepler için de, mitingler, gösteriler, iş yavaşlatmalar, grevler vb. örgütlemeliyiz. . En küçük, bölgesel ve mahalli eylemler dahi mücadelemizi güçlendirecek, öğretmenlerin yeni kesimlerini mücadeleye kazanacak, daha ileri talepler için mücadelenin basamağını teşkil edecektir. Biz bütün bu mücadeleleri, GTSSH'nın elde edilmesi için, ücretlerin artırılması, sıkıyönetimin kaldırılması vb. taleplerimizi elde edebilmek için bütün çalışanların genel grevi hedefine kanalize etmeliyiz.

Revizyonistlerin bugünkü, sözde mücadeleci görünümlerine bakarak, onların gerçekten öğretmen mücadelesini yükseltmekten yana olduğu, kitleleri dişe diş ve ileri mücadelelere hazırlayacağı vb. gibi hatalı düşüncelere itibar edilmemelidir. Onlar, öğretmen mücadelesinin yükselmesi karşısında "keskin" gözükme zorunluluğunu hissetmektedirler. Onlar, kendilerinin ilan ettiği eylemleri dahi zayıflatmaya, düzen sınırları içerisinde tutmaya, öğretmen mücadelesini bastırmanın bir aracı haline dönüştürmeye çalışmaktadırlar. Bu yüzdendir ki, Yurtsever Devrimci Öğretmenler, hiçbir zaman revizyonistlerin "harekete geçmelerini" beklememeli, bütün gücüyle her alanda, her bölgede ve her birimde ajitasyon faaliyetini yoğunlaştırmalı, her düzeyden kitle eylemleri ve direnişler örgütlemeye yönelmeli, revizyonistlerin teşhirini elde bırakmamalıdır.

Açıktır ki, tabanda halk güçlerinin birliğini, özellikle YDÖ ile DÖ arasında devrimci bir birliği sağlayabildiğimiz ölçüde öğretmen mücadelesini daha güçlü bir şekilde ve hızla geliştirmemiz mümkün olacaktır. Bu iki hareketin öğretmen mücadelesi içerisinde bir blok halinde yer almaması için pek bir sebep yoktur. Biz her alanda ajitasyonu yoğunlaştırıp kitle eylemlerine yönelirken, "DÖ"grubu ile birlik sorununu ihmal etmemeliyiz. Çünkü böyle bir birlik, öğretmen mücadelesinin yararına bir birliktir.

Çok yakın geçmişe bakmak bile TÖB–DER içerisinde iki esas mihrakın kendiliğinden ortaya çıktığını görmek mümkündür. Her türden revizyonist grubun toplandığı mücadeleyi bölmekte ve teslimiyeti savunmakta olan revizyonist mihrak, diğeri ise, mücadeleyi yükseltmeyi ve öğretmenlerle birlikte direnişe gitmek isteyen YDÖ ile "DÖ"nin objektif olarak oluşturduğu devrimci mihrak. "DÖ" grubunun revizyonizmin düzen savunuculuğuna, karşı-devrimci faaliyetlerine tutarlı bir şekilde tavır alabilmesiyle beraber güçlü bir mücadele cephesi olarak ortaya çıkabilecek olan birliği oluşturmak için kesin çaba harcamak zorunludur.

Biz, "DÖ"den arkadaşlara şunu söylüyoruz: Bursa olayları, 3 Ekim Boykotu, vb. bile kendi başına revizyonistlerin öğretmen düşmanı, karşı-devrimci yüzünü ortaya çıkarmıştır. Onların, öğretmenleri, direnişlere ve gericiliğe karşı mücadeleye götürme diye bir meselelerinin olmadığı kendi pratikleriyle herkesin gözünde kanıtlanmıştır. Aynı zamanda öğretmen mücalesinin temel bir aracı olan örgütümüzü de parçalayıp, tahrip ederek mücadelemizi silahlarından mahrum etmeye çalıştıkları da açıktır. Bütün bunlardan dolayı, siz "DÖ" olarak, onların bu mücadeledeki karşı-devrimci rolü görüp, en azından onlara teslimiyetten vazgeçip, YDÖ ile hatta mümkün oluyorsa diğer halk güçleriyle de birlik oluşturmaya yönelmelisiniz. Görüldüğü kadarıyla, "DÖ" ve YDÖ, öğretmenlerin faşizme ve gericiliğe karşı birtakım haklarını elde edebilmek için genel bir boykota girişmesinden yanadırlar. Bu tutumun kitlelerde güç kazanması ve öğretmenleri kucaklaması "DÖ" ve YDÖ'nün birlik sağlamasıyla daha ileri bir gelişim gösterecektir. Bugünkü mücadelenin durumunu ve ihtiyaçlarını dikkate aldığımızda, ülke çapında her birimde ve düzeyde birlik sağlamamız bir gerekliliktir. Bizim size önerimiz şudur: Genel bir öğretmen boykotunun çeşitli talepler temelinde şartı vardır ve bu, faşizme karşı güçlü bir eylem olacaktır. Bu, çalışanların genel grevi ile birleşebildiği ölçüde ülke çapında gericiliğe indirilen güçlü bir darbenin parçası haline gelecektir. Bunun hazırlıklarına bugünden girişmek zorunluluktur. Birlikte, her düzeyde ve temel birimde hızla boykot, grev ve eylem komiteleri örgütlenmeli, kitleler bu sorunun tartışması içerisine çekilmeli, bu yolla revizyonistlerin örgüte verdikleri tahribatın öğretmen mücadelesi üzerindeki etkilerinin kırılması sağlanmalıd... Öte yandan potansiyeli yükseltmek ve saldırılara karşı öğretmen mücadelesini geliştirmek için bölgesel gösteriler ve diğer eylemler mümkündür. Olumlu etkileri de olacaktır. Böyle bir birliği sağladığımız ölçüde bütün öğretmenler bu devrimci alternatif etrafında en çetin ve zor mücadelelerde bile yer alacaklardır. Böyle bir birlik, birkaç aylık dönemde öğretmen mücadelesini hızla geliştirip genel boykot ve direniş seviyesine çıkarabilecektir. Bu takdirde

Dev.Sa.10'da

YURTSEVER DEVRİMCİ
ÖĞRETMEN

Hedef GENEL GREV

● MEMURLAR, MÜHENDİSLER, MİMARLAR DA DİRENİYOR

Halk kitlelerinin mücadelesi gün geçtikçe yükseliyor. İşçi sınıfının grev ve direnişlerine, diğer halk kitlelerinin eylemleri eşlik ediyor. Küçük üretici ve topraksız köylüler, mücadelelerini yükseltiyorlar. Öğretmenlerin yanı sıra memur ve mühendisler de reformist ve revizyonist barikatları parçalayarak mücadeleye atılıyorlar.

Öğretmenler, memurlar ve mühendisler, bugüne değin reformist hükümetin vaatlerinin en fazla etkisi altında kalmış olmalarına, örgütlerinin başına çöreklenen revizyonizm tarafından uyutulmaya çalışılmış olmalarına rağmen, artık bunalımın sırtlarına bindirilmesine karşı tavır almaktadırlar.

İşte 19 Eylül Mimar ve Mühendislerin direnişi ..! Ve onların eylemlerini aktif olarak destekleyen memurların mücadelesi. 19 Eylül'de iş bırakan binlerce çalışan, faşist diktatörlüğe, reformist ve revizyonist ağalara gereken cevabı verdi. TMMOB ve TÜM–DER'in düzen sınırları içine hapsetmeye çalıştığı eylem, memur ve mühendislerin kararlı tutumuyla bu sınırları aştı, aktif bir direnişe, kitle eylemlerine dönüştü.

Böylesi bir eylem ülke çapında sürerken, Devrimci Yolcular da Ankara'da bir iş yapıyor görünmek için binlerce memur kitlesini Başbakanlığın önünde toplayarak hükümete dilekçe sunmuştur. Bu, eyleme gölge düşürücü ve gerici bir tutum olmuştur. Konan eylem, haklarımızın egemen sınıflardan söke söke alınacağı doğrultusunda gelişirken, onlar bu tutumlarıyla yine her şeyi hükümetten bekledikleri hayalini yaymışlardır. Verilen dilekçelerin başka bir anlamı da olamaz. Bu eylemde de "DY"cuların devrimci bir perspektiften yoksun oluşlarını ve revizyonizmden kendilerini kurtaramadıklarını gösteriyor.

Tüm çalışanların talebi ve demokratik bir hak olan GREVLİ TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI'nın gerçekleşmesi, ancak, bugünkü faşist diktatörlüğe ve düzene yönelen bir mücadele sonucu sağlanabilecektir. Bu mücadeleyi düzen sınırları içine çekmeye çalışan revizyonizm ve reformizm ile uzlaşan her türlü çizgi ve tavır terkedilmedilir. Demokrasi mücadelesinin genişletilmesi, GREVLİ TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI'nın elde edilmesinde en güçlü dayanağımızdır. Bu da diğer emekçi kitlelerin eylemleriyle birleştirilen kitlesel eylemlerle sağlanabilir.

Haklarımızı, faşist diktatörlükten ve onun koltuk değnekliğini üstlenen reformist CHP hükümetinden dilenerek, yalvararak değil, örgütlü, birleşik mücadelemizle alacağız.

Öğretmen arkadaşlar ...!

Diğer emekçilerle birleşerek daha güçlü eylemlerle gericiliğin karşısına dikilelim.

GENEL GREV'e hazır olalım.

Bütün eylem ve direnişlerimizi, GENEL GREV'e hazırlanmanın bir aracı haline getirelim.

GENEL GREV'İ HEDEFLEYEN DAHA GÜÇLÜ KİTLE EYLEMLERİ İÇİN İLERİ ...!

Sıkıyönetimin kaldırılması

Halkın Örgütlenme Özgürlüğü Gaspedilemez!

Tüm Sağlık-Der Genel Merkezinin kapatılmasını protesto ediyoruz

Geçtiğimiz günlerde Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının emriyle Tüm Sağlık-Der Genel Merkezi arandı.

İşgal orduları gibi hiç kimsenin olmadığı bir zamanda gece yarısı çevreyi ve binayı sararak derneğe baskın düzenleyen militarist güçler kapıyı kırarak içeri girerek, dernek binasındaki eşyaları tahrip ettiler ve sonunda da hiçbir gerekçe göstermeden derneği kapattılar.

YDGF, DEV-GENÇ vb. gençlik örgütlerini, Halkevi şubelerini 70'e yakın TÖB-DER şubesini kapatan; şube başkanlarını tutuklayan sıkıyönetim; halka, onun mücadelesine ve örgütlülüğüne yönelik saldırılarına bir yenisini daha ekledi.

Sağlık emekçilerinin faşist diktatörlüğe, TÜSDER'in sosyal-faşist ağalarına karşı yürüttükleri militanca mücadele sonucu yarattıkları Tüm Sağlık-DER'e de saldırıp kapattı.

İlan edildiğinden bu yana diğer alanlardaki saldırılarını bir yana bıraksak bile sadece halkın örgütlenme özgürlüğüne yönelik saldırıları tek başına sıkıyönetimin niteliğini en açık bir şekilde gözler önüne sermektedir. Bu konudaki uygulamaların kendisi revizyonist-reformist hayalleri yerle bir etmekte, Ecevit'in "demokratik" sıkıyönetiminin nasıl azgın bir halk düşmanı olduğunu göstermektedir.

Sıkıyönetimin bir tek amacı vardır. Buhranın yükünün emekçi halkın sırtına yıkılması. Buna karşı yükselen mücadeleyi zorbalıkla bastırmak.

Onlar Tüm Sağlık-Der'e de aynı amaçla saldırdılar. Sağlık emekçilerinin örgütlü militan mücadelesini boğmak istiyorlar. Ancak buna güçleri yetmeyecek, sıkıyönetim sökmeyecektir. Sağlık emekçilerinin acil taleplerine sımsıkı sarılarak mücadelelerini yükselteceklerine olan inancımız tamdır. Tüm Sağlık-Der'i susturamayacaklardır. Çünkü Tüm Sağlık-Der sağlık emekçilerinin malı olmuştur. Onların çıkarlarının gerçek ve uzlaşmaz savunucusudur.

Hiçbir güç bunu engelleyemeyecektir.

HALKIN ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ GASBEDİLEMEZ'

KAPATILAN TÜM SAĞLIK—DER VE DİĞER HALK ÖRGÜTLERİ AÇILMALIDIR

Uzun süredir faşist diktatörlüğün sopası sıkıyönetimin saldırıları emekçi halk kitleleri üzerinde azgınlaştırılarak sürdürülmeye çalışılıyor. Egemen sınıfların sıkıyönetim yoluyla halkın yükselen mücadelesini ezip yok etme, içine düştükleri buhranın yükünü onların sırtına yıkma hesapları tutmuyor. Bu hesaplar boşa çıkıyor. Kitlelerin mücadelesinin ezilmesi, durdurulması şöyle dursun daha da yükselmesinin önüne geçemiyorlar. Hayatın her alanında proleter devrimcilerin, devrimci demokratların önderliğinde kitleler mücadeleye atılıyorlar. Buhranın yükünün sırtlarına bindirlemesini kabullenmiyorlar. Resmi ve sivil faşist cinayet yuvalarının üstüne kararlılıkla yürüyorlar. Bu cinayet yuvalarını çoğu yerde dağıtıyor, iğrenç yüzlerini açığa çıkarıyorlar. Bu durum egemen sınıfları ve onların uşaklarını daha fazla telaşlandırıyor. Duydukları korkunun verdiği hınçla biraz daha fazla yaygara koparmaya, tehditler savurmaya başladılar. Faşist, reformist demagojiyi alabildiğine hızlandırdılar.

Egemen sınıfların her türlü çabasına karşın mücadelenin durdurulamaması, sıkıyönetim sopasının da sökmemesi, yayılan hayallerin, yürütülen demagojilerin iflas etmesi onları biraz daha azgınlaştırmış bulunuyor. Artık "demokratik" sıkıyönetim, "güleryüzlü" sıkıyönetim safsatalarını da bir tarafa bıraktılar. Emekçi halka, öğretmenlere, öğrencilere demagojiye ihtiyaç duymadan saldırıyorlar. Sıkıyönetim paşaları her gün halka tehditler savuruyorlar. Azgın dişlerini göstermeden edemiyorlar. Ezeceğiz, yok edeceğiz, kafalarını kıracağı isterik çığlıkları artıyorlar. Egemen sınıfların sıkıyönetiminin bu azgın saldırıları her gün biraz daha yoğunlaşarak sürüyor.

İŞÇİ SINIFI VE SIKIYÖNETİM

Her türden karşı-devrimcinin, reformist ve revizyonistlerin sıkıyönetimi aklama, temize çıkarma çabalarına karşı gerçeklerin üstü örtülemiyor. Her gün radyo ve televizyondan ertelenen grevlerin açıklamasını kitlelerin duymasını önleyemiyorlar. İşçiler her grev yerinde, her direnişte karşılarında sıkıyönetimi, askerleri ve silahları buluyorlar. Komprador burjuvaların kârlarına biraz daha fazla kâr katması için sıkıyönetim yüzlerce, binlerce işçiyi gözaltına alıyor. Grevi, direnişi kırmak için egemen sınıfların imdadına yetişiyor. DDY işyerlerinde, 14 çimento fabrikasında, barut işçilerinin başlattıkları grevleri ve daha nicelerini bakanlar kurulu kararı ile erteledi. Coca-Cola işçilerinin direnişine sıkıyönetim saldırdı ve 600 işçiyi gözaltına aldı. Adana Bossa işçilerinin direnişini boğmak için azgınca saldırılarını sürdürüyor. Bundan cesaret alan birçok işveren lokavt ilan ediyor ve binlerce işçiyi sokağa bırakıyor. Her türden reformist, revizyonist sendika ağalarının da yardımıyla işçiler üzerinde korkunç bir terör estiriliyor.

EMEKÇİ HALK VE SIKIYÖNETİM

İşçilerin olduğu gibi emekçi halk kitleleri de sıkıyönetimin zulmünden yeterince paylarına düşeni alıyorlar. Sıkıyönetim komutanları yayınladıkları bildirilerle savunmasız halka, sokaklarda dolaşan insanlara vur emri çağrıları çıkarıyorlar. Askerler, gecekondu halkının evlerini başlarına yıkıyor. İşgal ordusu gibi semtleri, mahalleri basıyor, hiç neden yokken evlerin altını üstüne getiriyorlar. Her taleplerinin karşısına dikiliyorlar. Köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesi, jandarmalar, komando birlikleri tarafından boğulmaya çalışılıyor. Sıkıyönetim, ağaların hizmetinde, yoksul köylüleri sindirmek için tetikte bekliyor. Yoksul Kürt köyleri bu güçler tarafından yağma ediliyor. Çeşitli bahaneler yaratılarak buralardaki halk kurşunlanıyor, öldürülüyor Toplu katliamlarla soykırım gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Yapılan askeri tatbikatlarla halka gözdağı verilmek isteniyor ve terör estiriliyor.

ÖĞRETMEN, ÖĞRENCİ VE OKULLARDA SİKIYÖNETİM

Faşist diktatörlüğün ve onun aleti sıkıyönetimin en azgınca saldırdığı kesimlerden biri de öğretmen ve öğrencilerdir. Bugün okullar polis ve jandarma kışlası haline getirilmiştir. Her türlü baskı ve terör öğrenci-öğretmen üzerine pervasızca estirilmektedir. Yüzlerce öğretmen, binlerce öğrenci sıkıyönetim zindanlarına doldurulmuştur. Öğretmenler, yöneticiler birer ihbarcı durumuna getirilmek için zorlanmaktadır. Yüzlerce TÖB-DER şubesi sıkıyönetimce nedensiz olarak kapatılmıştır. Egemen sınıf sözcüleri her türlü toplantıyı yapar, demeçler verirken, bizler için mitingler, gösteriler, toplantılar yasaklanmaktadır. Devrimci bir geleneği olan ODTÜ öğrencilerine azgın saldırılar sürdürülüyor. Okulun kapatılması, onbinlerce öğrencinin öğreniminin engellenmesi için çeşitli oyunlar tezgahlanıyor. Sıkıyönetim komutanından tutun da, egemen sınıfların tüm sözcüleri büyük bir gürültü kopartarak ODTÜ öğrencilerini yıldırmak, sindirmek istiyorlar.

AYDINLAR VE SIKIYÖNETİM

Sıkıyönetim, emekçi halkın düşmanı olduğu gibi, onlara yönelik sanatın ve aydınların da azılı düşmanıdır. Bunun yüzlerce örneğini vermek mümkündür. Sadece son günlerdeki uygulamalar bile bu alandaki düşmanlığı ortaya koymaktadır. Ankara'da Brecht-Kabare oyunu hiçbir gerekçe gösterilmeden yasaklandı. 16. Antalya Sanat Şenliğine katılan üç film yarışmadan hemen önce sansür nedeniyle gösterilmesi engellendi. İsmail Beşikçi yazdığı eserlerden ötürü üç yıl cezaya çarptırıldı. Devrimci basın sıkıyönetimce yasaklanıyor, engelleniyor.

Adana halkı sıkıyönetimi dize getirdi

Faşist diktatörlüğün resmi-sivil cinayet şebekeleri Adana Yapı Meslek Lisesi'nden 6 öğretmeni daha katletti. Daha bu olayın yankıları devam ederken, Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul öldürüldü.

Her iki olayda da Ecevit'ten Feyzioğlu'na, Demirel'den Türkeş'e kadar her türden gerici ve faşist olaydan duydukları "üzüntüyü" dile getirerek katillerin bulunmasını, bunun için bütün çabaların harcanması gerektiğini vurguladılar. Tüm emekçi halk gibi biz öğretmenler de bu "çaba"nın ne anlama geldiğini şimdiye kadarki deneylerimizle çok iyi bilmekteyiz. Bu "çaba" kuşkusuz emekçi halk üzerinde estirilecek yeni bir terörün, azgınca saldırının "çaba"sı olacaktır. Nitekim, 6 öğretmenin öldürülmesinin hemen ardından Meydan Mahallesi gibi proleter devrimcilerin ve anti-faşistlerin yoğun olarak bulunduğu, sivil faşistlerin giremediği bir semtin Aydınlık şeflerince hedef gösterilmesi ve bu semtte düzenlenen baskın bunun en somut kanıtıdır. Bu iki provokasyon olayının Adana'da tezgahlanması da dikkat çekicidir. Adana proletaryası ve emekçi halkı uzun dönemden beri faşist diktatörlüğe, onun sıkıyönetimine meydan okumakta ve yiğitçe mücadele etmektedir.

1 Mayıs 1979'da proleter devrimci hareketin önderliğinde sıkıyönetimin yasak zincirini kıran emekçi halkın mücadelesi düzenin temellerine yönelmektedir.

Adana'da bir diğer önemli gelişme de Kahramanmaraş Katliamının hesabının sorulması temelinde halk güçlerinin birliğinin sağlanmasıdır.

Tüm bu gelişmeler, faşist diktatörlüğün yüreğine korku salmış ve saldırganlığını artırmıştır. Sıkıyönetim, halkın bu anti-faşist mücadelesine, işçi sınıfının DSM'ler önderliğinde sendika ağalarına ve patronlara karşı yürüttüğü mücadeleye saldırmış ancak yükselen mücadeleyi kıramamıştır.

Sıkıyönetim sopasının sökmediği Adana'da yeni bir azgın saldırı ve terörün tezgahlanması için faşist diktatörlük böyle bir provokasyona girişti.

Ama yiğit Adana emekçileri bu provokasyon ve saldırıları boşa çıkardı. Cevat Yurdakul'un öldürülmesi olaymdan sonra Adanalı emekçiler, proleter devrimciler ve devrimci-demokrat hareketlerin önderliğinde faşist yuvaların, sıkıyönetimin üzerine yürüdü. Pol-Bir ve diğer faşist yuvaları dağıttı. Sokak çatışmaları ve yasadışı gösterilerle faşist diktatörlüğün ve onun militarist güçlerinin yüreğine korku saldı. MHP; ÜGD Kapatılmalı, MİT, Kontr-gerilla Dağıtılmalı şiarı doğrudan hayata geçirildi.

Halkın örgütlü ve yiğit direnişi karşısında aciz kalan sıkıyönetim, çevreden militarist güçlerini getirtmek zorunda kaldı.

Adana olayları gibi yüzlerce örneğini verebileceğimiz tüm bu saldırı ve cinayetlerin arkasında MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla vardır.

Açığa çıkan katiller ya MHP, ÜGD üyesi olmakta ya da buralardan emir alıp, yine bunlar tarafından gizlenip beslenmektedir.

TİT lideri Cengiz Ayhan'ın yakalanmasından sonra Tarsus'ta birçok cinayet ve saldırının sorumlusu 7 kişi ÜGD binasındaki odalarda yatarken yakalandı. Bu çetenin elebaşı ise MHP Tarsus Gençlik Kolları Başkanıydı. Diğerleri de MHP ve ÜGD üyesiydiler.

Yine Cengiz Ayhan, yaptığı açıklamada MHP'den emir aldığını, Mersin 2. Şube Müdürü Ömer Cengiz'in evinde bir süre gizlendiğini belirtti. Faşist Türkeş yaptığı bir açıklamada içlerinde MİT ajanlarının olduğunu, saldırıları bunların yönettiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

için mücadele edelim

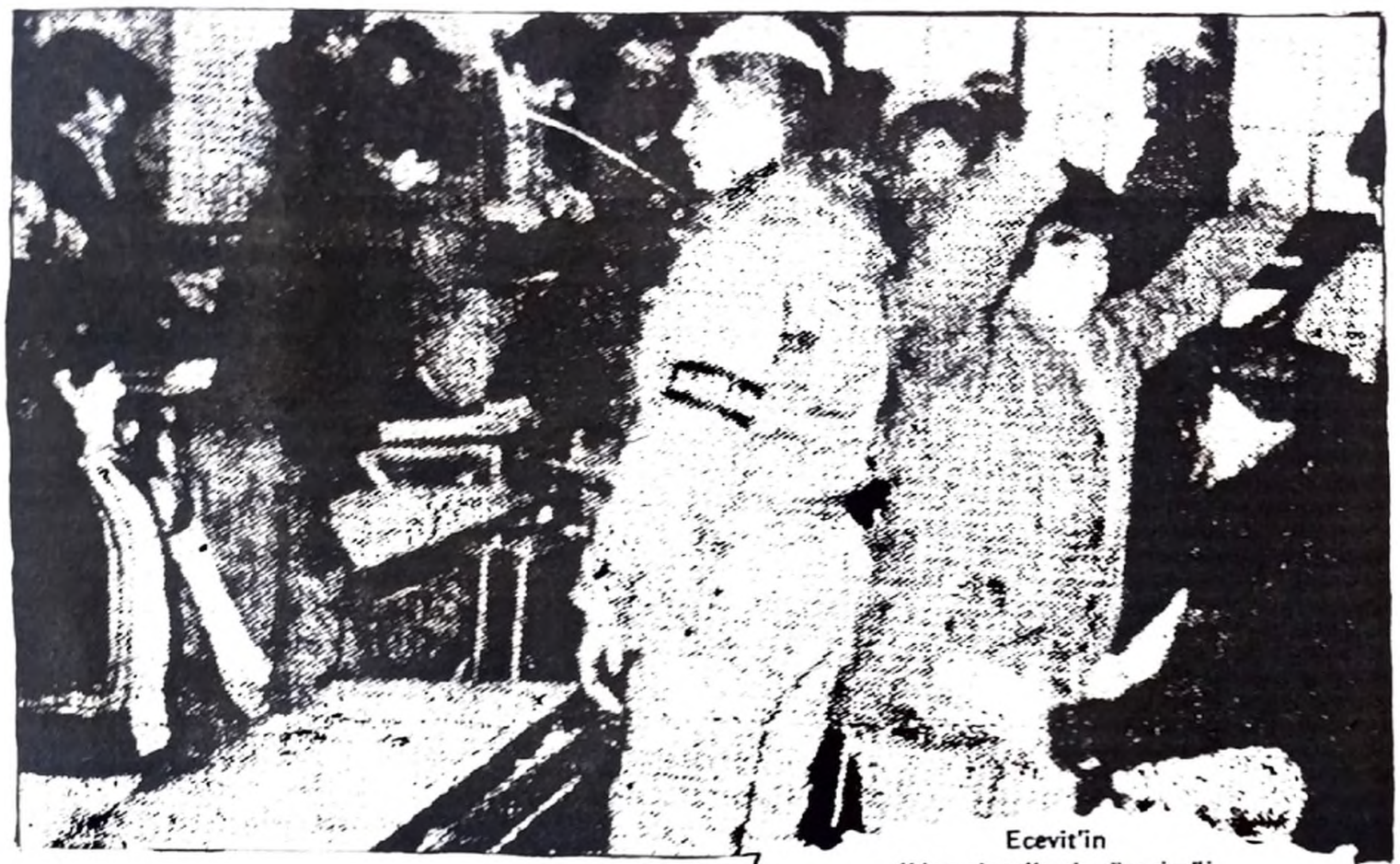

Sorumlu yazışleri müdürleri 500 yılı bulan cezalara çarptırılıyor. Kitaplar yağma ediliyor. Kitap, gazete okuyanlara işkence ediliyor, cezaevlerine doldurulluyorlar. Daha saymakla bitmeyecek bu faşist uygulamalar aydınların ve sanatın engellenmesi için hayata geçiriliyor. İşin ilginç yanı bütün bunların "sanat sever, çağdaş" Ecevit ve onun "demokratik" sıkıyönetimi döneminde olmaktadır. Sıkıyönetim, sanat, bilim ve aydınların tepesinde bir balyoz gibi inmektedir.

Sıkıyönetimin emekçi halk kitlelerinin her kesimine yönelik saldırılarının sadece birkaç örneğini, bu yazılanlar göstermektedir. En geniş halk kitleleri, işçiler, köylüler, öğretmenler, öğrenciler bu uygulamaları her gün yaşıyor ve karşı karşıya geliyorlar. Reformist CHP ve onun lideri Ecevit'in sıkıyönetimi şirin gösterme, aklama çabalarının ne kadar içi kof yavan şeyler olduğunu görüyorlar. Revizyonistlerin yaydıkları hayallerin egemen sınıflara hizmet etmekten başka bir anlama gelmediğini anlıyorlar. Her gün geçtikçe biraz daha fazla görmeleri ve kavramaları sonucudur ki ne sıkıyönetimin saldırıları, ne de CHP reformistlerinin ve revizyonistlerin çabaları mücadeleyi engelleyemiyor.

Sıkıyönetim de artık sökmüyor. Mücadele, hayatın her alanında yükseliyor.

Biz öğretmenlere ve aydınlara da bu mücadelede önemli görevler düşmektedir. CHP reformistlerinin ve onların canıgönülden destekçisi olan revizyonistlerin sıkıyönetime karşı gelişen, yükselen mücadeleyi hedefinden saptırıcı, oyalayıcı ve engelleyici propaganda ve demagojilerine karşı da uyanık olunmalı ve mücadele edilmelidir. Bunların güçlerimizi dağıtıcı, zayıflatıcı tutumları öğretmenler ve halk kitleleri içerisinde teşhir edilerek etkisiz hale getirilmelidir. Hayatın her alanında emekçi halk kitlelerinin sıkıyönetimin baskı ve saldırılarına karşı yürüttüğü mücadeleye bağlı olarak bizler de örgütlenmemizi sağlamlaştırarak mücadeleyi yükseltelim.

Ecevit'in
"demokratik sıkıyönetim"i
okulların okunulabilir
hale gelmesini böyle sağlıyor
jandarma dipçiği ve sürgünü
Tıpkı işgal orduları gibi
girmişler okullara
öğrenim özgürlüğünün can düşmanları
bir de utanmadan
öğrenim özgürlüğünü sağladıklarını söylüyorlar
Tüm bu baskılar, gözdağları niye?
Düzene uysal köleler yetiştirmek için

Sıkıyönetimin okullara yönelik saldırılarına karşı direnelim öğrenci gençliğin Demokratik lise mücadelesine omuz verelim

Ortaöğretim kurumları gecikmeli olarak 17 Ekim'de açılıyor.

Bu yılın da eğitim-öğretim açısından geçmiş yıllardan pek farkı yok. Hatta daha da kötü denebilir. Yapılan son zamlarla, defter, kitap, kağıt fiyatları ateş pahası oldu. Diğer kırtasiye malzemeleri de aynı şekilde. Ders kitapları pahalı olmasının yanında bulunmuyor da. Pek çok ders kitabı henüz basılmadı. Basılanlar ise ihtiyacı karşılamaktan uzak.

Bu yıl da öğrenciler, kayıt yenileme, koruma derneğine yardım, spor parası vb. adlar altında soyulmak istenecek. Pek çok okulda temel derslerin öğretmeni yok. Öğrenciler ders araç-gereçleri, laboratuvar vb. olanaklardan yoksun. Tuvaletlerin bile dersane yapıldığı, mevcudu 60 - 70'e varan sınıflarda eğitim-öğretim görülecek.

Bu yıl da öğretmenlere ve öğrencilere önemli görevler düşüyor. Bu yılki mücadele geçen yıllara göre daha zorlu geçecektir.

Geçen yıllarda ortaöğrenimli gençliğin yükselen mücadelesine amansızca saldıran gericilik, onu boğamadı. Bu durum hakim sınıfları daha da kudurttu. Demokratik Lise talebine sıkıca sarılan öğrenci gençlik, faşist-feodal eğitime, faşist disiplin yönetmeliğine ve faşist milislere karşı mücadele verdi. Bu mücadeleyi ezmek için faşist diktatörlük ve onun sıkıyönetimi okulları polis, jandarma kışlasına çevirdi. Zaten faşist olan disiplin yönetmeliğini daha da faşistleştirerek daha kapsamlı ve sistemli bir biçimde devreye soktu. Jandarma, polis saldırıları, tutuklamalar, disiplin cezaları, sürgünler, okul kapatmalar her gün yaşanan olaylar haline geldi.

Bütün özgürlüklerin can düşmanı sıkıyönetim paşaları, özgürlük şampiyonu kesilip, "öğrenim özgürlüğünün engellenmesine karşı mücadele" adı altında saldırılarını yoğunlaştırdı. Bunlara göre öğrencilerin, eli kanlı faşist milisleri okula sokmamaları, faşist-feodal eğitime karşı mücadeleleri, yönetime katılma talepleri, okullardan jandarma, polisin atılmalarını istemeleri, isteklerini dile getiren konuşmalar, forumlar yapmaları vb. öğrenim özgürlüğünün engellenmesiydi.

Sıkıyönetim paşaları, sadece öğrencilere saldırmakla yetinmediler. Okullarda öğretmen, öğrenci, veli dayanışmasını da dağıtmak, bunları birbirlerine düşürmek için de yoğun çaba harcadılar.

Öğretmenleri, yöneticileri muhbirliğe zorladılar. Öğrencilerin mücadelelerinin karşısına dikilmeyen, onları cezalandırmayan, ihbar etmeyen öğretmen ve yöneticileri sorumlu tutacaklarını ilan ettiler. Sorumlu tuttular da.

Ama ne var ki tüm bu azgın saldırı ve terör, ortaöğretimdeki mücadeleyi engelleyemedi. Sıkıyönetim bu alanda daha fazla geriletildi. Mücadele önemli boyutlara vardı.

Hakim sınıflar bu yıl ortaöğrenime daha fazla saldıracaklar. Buradaki mücadeleyi ezmek "dikensiz gül bahçeleri" yaratmak için bıçaklarını çoktan bilediler. Şimdiden hangi okulların nasıl kışla haline getirileceğini bunun için kaç jandarma, polis gerektiğini hesaplıyorlar. "Çıban başı" öğretmenler kimlerdir? Nasıl etkisiz hale getirilir? Tüm bunların hesaplarını yapıyorlar. Hangi yöntemleri nasıl uygulayacaklarını planlıyorlar.

Reformizmin, revizyonizmin hemen hiç taban bulamadığı ortaöğrenim gençliğinin, kendilerine açlık, yoksulluk, işsizlik ve karanlıktan başka bir şey vaat etmeyen düzen partilerine karşı çıkarak seçimi boykot edeceğini bildikleri ve bundan korktukları için okulların açılmasını bu yıl seçim sonrasına ertelediler.

Korkunun ecele faydası yoktur. Öğretmenler ve gençlik bu yıl da mücadelede kararlıdır. Geçmiş mücadelenin deneylerinden dersler çıkardılar.

Öğretmenler !

Okulların açılmasıyla birlikte bize önemli görevler düşüyor. Faşist diktatörlüğün ve onun sıkıyönetiminin okullara yönelik saldırılarını püskürtebilmek için öğrenci ve velilerle dayanışmamızı pekiştirelim. Faşist disiplin yönetmeliğini uygulamaları, bize zorla dayatılan faşist-feodal müfredat programlarını reddetmeliyiz. Okulların kapatılmasına karşı çıkmalıyız. Öğrenci gençliğin demokratik lise mücadelesininin yanında yer almalı, okulların kışla haline getirilmesine karşı mücadele etmeliyiz.

Sıkıyönetimin muhbirlik dayatmalarını suratlarına çarpmalıyız. Bu mücadelede faşist diktatörlüğün emrine giren gerici, faşist yönetici ve öğretmenlerin karşısına dikilmeli, faşist milisler gibi bunları da okullardan söküp atmalıyız.

Bu zorlu mücadelede dayanacağımız tek güç emekçi halkımız ve mücadeleci öğrencilerimiz olmalıdır.

Öğretmen atamalarındaki yolsuzluklar son bulmalıdır !

● ATAMA VE YER DEĞİŞTİRMELERDE ÖĞRETMENLER KARAR VE SÖZ SAHİBİ OLMALIDIR. YOLSUZLUKLARA, ADAM KAYIRMALARA SON VERİLMELİDİR.

Her sene başında ilköğretimde olsun, ortaöğretimde olsun öğretmenlerin atama ve yer değiştirme işlemleri yapılmaktadır. Öğretmenlerin uğradıkları birçok haksızlıklar yanında atama ve yer değiştirme konuları da büyük sorunlar oluşturmaktadır. Olmadık haksızlıklar, yolsuzluklarla karşılaşmaktadırlar. Aynı zamanda bu işlerin yürütülmesi nedeniyle de eğitim, öğretim uzun süre aksamaktadır. Özellikle de bu olumsuzluklar işlerin düzeltilmesinin beklendiği makamlar tarafından yaratılmaktadır.

Öğretmenler yer değiştirmek için başvurularını yıl sonunda yapıyorlar. Ama her nedense tayinlerin yapılması, öğretim yılı başladıktan uzun süre geçmesine karşın yine de devam ediyor. Milli Eğitim Müdürlüklerindeki yönetici koltuklarına getirilmiş beceriksiz ve çoğu da politikacılarını adamı olan birçok kişi tatil dönemi sırtüstü yatıyorlar, işleri bekletiyorlar ve işleri içinden çıkılmaz hale getiriyorlar. Bunun sonucu olarak da yeri değiştirilen öğretmen iki üç ay sonra başlattığı görevini, öğrencilerini bırakmak zorunda kalıyor. Yeni görevine sene ortasında başlıyor. Eski görev yerinde yaptıkları hazırlıklar (planlar vs.) işe yaramaz hale geliyor. Bu işleri ikinci bir yük olarak yeniden hazırlıyor. Böylece bu bozukluklar, keşmekeş öğretmenleri yıpratıyor, eğitim ve öğretimin büyük ölçüde aksamasına neden oluyor.

Diğer yandan yer değiştirmelerde adam kayırma, rüşvet alabildiğine başını almış gidiyor. Hakkı olduğu, sırası geldiği için normal yollardan öğretmenin tayinini yaptırması mümkün değildir. Dayısı olanların, "itibarlı" adam bulanların işleri yolunda, tıkırında gidiyor. 10 - 15 yıllık görev yapmış öğretmenler şehir merkezlerine gelemezken, dağ başlarında ömür çürütürken yeni mezun, stajyer bir öğretmenin bir ay içersinde 2-3 defa yerini değiştirdiği, en yakın yerlere getirildiği olağan olmaktadır. Parlamenterlerin, yerel politikacıların, ensesi kalın kişilerin yaptıramayacağı tayin yoktur. Doktor, subay eşleri istedikleri yerlere hiçbir güçlükle karşılaşmadan hemen geliyorlar. Normal yollardan tayin yaptırmak isteyen öğretmenin çabası ise kapı aşındırmaktan öteye bir sonuç vermiyor.

Bu durum her dönemde böyle olmuştur. Komprador-feodal düzenin tüm pislikleri diğer kurumlarında olduğu gibi buraya da fazlasıyla yansımıştır. Değişen hükümetler işlerin biraz daha fazla karışmasından öteye bir şey getirmemişlerdir. CHP reformistlerinden önce bu kurumu işgal altında bulunduran faşistler, yurtsever, devrimci, demokrat öğretmenlerin tayinlerini yapmıyorlardı. Halk düşmanlarını istedikleri yerlere getiriyorlardı. Şimdi ise buralarda faşistlerle birlikte, revizyonistler, reformistler yan yana bulunuyorlar. Aynı uygulamalar yine devam ediyor. Devrimci öğretmenlerin karşısına yine birçok zorluklar çıkartılıyor. Faşistlerin, sosyal-faşistlerin yerleri anında değiştiriliyor, en güzel yerlere atanıyorlar. Bu durumu her ildeki öğretmenler çok açık olarak görmektedirler. Bizzat kendileri bu uygulamalarla karşılaşmaktadırlar. Özellikle de CHP reformitlerini bir basamak olarak kullanıp buralara sızan revizyonistler, öğretmen düşmanlığını en ileri boyutlara ulaştırmışlardır. Sosyal-emperyalizme uşaklığı kabullenmeyen öğretmenlerin işleri hiçbir zaman görülmemektedir. Bir örnek verecek olursak: Ankara Milli Eğitim Müdürlüğü, revizyonistlerin çiftliği haline getirilmiştir. Eğitim, öğretim, atamalar tam bir curcunaya döndürülmüştür. Okulların 1 aydır açılmasına rağmen tayin yeni başlamış ve devam ediyor. Revizyonistlerin yandaşları dışında kolay kolay kimse tayin yaptıramıyor. Öyle bir duruma gelmiştir ki CHP reformistlerinin bile buralarda sözü geçmemektedir.

Öğretmenler bütün bunları, bulundukları çevrelerde gördükleri ve bu tür yolsuzlukları, haksızlıkları tespit ve en geniş kitlelere teşhir etmelidirler. Bu haksızlıkların giderilmesi için geniş öğretmen kitleleri mücadeleye kazanılmalıdır.

Atama ve yer değiştirmelerde öğretmenler karar ve söz sahibi olmalıdır. Yolsuzluklara, adam kayırmalara son verilmelidir.

FAŞİST FEODAL BİR PARÇASI:

İlkokullar açıldı. Yeni bir öğretim yılı başladı. Bu sene yaklaşık 6 milyon çocuk ilkokula devam edecek. Yine ilkokul çağında olan 1,5 milyon çocuk da bu olanaklardan yoksun. Okulsuzluk, maddi imkansızlık gibi nedenlerden dolayı 1,5 milyon çocuk okula devam edemeyecek. Okuma-yazma öğrenemeyecek. Binlerce köyde okul yok. Yine binlerce köy, öğretmen fazlalığından bahsedilmesine rağmen öğretmensiz, okulları kapalı durumda. Kısacası 1979-80 öğretim yılına bu koşullarla ve onlarca sorunla başlıyor.

Hepsinden önemlisi emekçi halkın belini büken hayat pahalılığı emekçi çocuklarının okumasını imkansızlaştırmakta, demagojilerin, göstermelik kanunların aksine "zorunlu" olan ilköğretim parasız değil, paralı. Devletin her öğrencinin araç-gereç, kitap, beslenme, giyim ve bazı ihtiyaçlarını karşılamak bir yana okul ve okulların çeşitli ihtiyaçlarını bile karşılamamaktadır. Okul sorunu, sınıf sorunu, sıra sorunu, araç-gereç sorunu vb. sorunlar yıllardır devam eden bir türlü de giderilemeyen, giderilmesi doğrultusunda ciddi bir çabanın olmadığı sorunlardır.

Ciddi bir çabanın olmadığına en büyük kanıt, kompradorların, toprak ağalarının devletinin ilköğretime ayırdığı ödenektir. Devlet gelirlerinin % 3'ü ilköğretime ayrılmaktadır. Bu ödeneğin ihtiyacı cevaplamayacağı ortadadır. Milli savunma için, polis teşkilatını modern silahlarla donatmak için milyarlarca liralık ödenekler ayrılırken, ilköğretimin % 3'e sınırlandırılması hakim sınıfların halk çocuklarını eğitim-öğretim imkanlarından mahrum bırakma politikalarının somut kanıtıdır. Hakim sınıflar, daha ileri gitmektedirler, çok sınırlı olan bu % 3'lük payı da kırpıp kırpıp kuşa çevirmektedirler. Bu payın 1963'de % 2,1'e; 1964'de % 1,9'a; 1967'de % 1,4'e; 1969'da % 1,1'e 1972'de % 0,6'ya düşürülmesi bunun somut örneğidir. Faşist-feodal diktatörlüğün ilköğretim payını kısması milyonlarca halk çocuğunun okulsuzluğa, eğitim-öğretim imkanlarından yoksulluğa terkedilmesi demektir. Ve yine bu uygulama halkın "koruma dernekleri" ve bazı yollarla soyulacağı, ilköğretim giderlerinin halkın sırtından çıkarılacağı demektir.

Bu somut rakamlar, bütün demagojilerin aksine hakim sınıfların ilköğretime verdiği önemi, onların ilköğretim politikasını ortaya sermektedir.

Komprador patronlar ve toprak ağaları, gereksinmeleri kadar işgücünü "eğitmek" zorundadırlar. Bu gücünü kendi sömürü ve zulüm düzenlerini savunacak, sömürü ve zulme karşı çıkmayacak, itaatkar, uysal köleler olarak yetiştirmeye çalışmaktadırlar. Hakim sınıflar, okul, eğitim-öğretim ve bazı olanaklar sağladıkları kadarıyla da bu amaca uygun olarak sağlamaktadırlar. Bu politikanın sonucu halk çocuklarının büyük bir kısmı okul yüzü görmemekte, okuma-yazma bilmemektedir.

İlkokulu bitirenlerin kademe kademe elenmesi, yedekte işsizler ordusuna katılması da bu politikanın bir sonucudur. Onları, ihtiyaçları olduğu kadarı ve bunları amaçlarına uygun olarak "eğitmeleri" ilgilendirmektedir. Halk çocuklarının okuma-yazma öğrenmesi, bilgi, beceri ve kişiliğini geliştirmesi vb. şeyler ilgilendirmemektedir.

İşte hakim sınıflar, eğitim sistemlerini bu amaçlarına uygun olarak organize etmektedirler. Ve ilköğretim bu politikalarının bir ürünü, bu sistemlerin bir parçasıdır. Ve bugün birçok köye, gecekondu mahallesine açılan okullar okuma talebi doğrultusunda yürütülen mücadelenin sonucu açılmaktadır.

OKUMA - YAZMA SORUNU

Hakim sınıfların ilköğretimi nasıl ihmal ettiklerini gösteren bir başka delil de toplam nüfusun % 45,3'ünün halen okuma-yazma bilmemesidir. İlköğretimin "zorunlu" olması bir demagojiden öteye gitmemiştir. "Zorunlu" koşulan ilköğretim için gerekli olan olanaklar yaratılmadığı için "cumhuriyetin ilanından" yıllar sonra halen nüfusun % 45,3'ü okuma-yazma bilmemektedir. Bu oran kadınlarda daha da artmaktadır. Kadınlarımızın % 60'ı halen okuma-yazma bilmemektedir. Okuma-yazma bilmeyenlerin oranı resmi istatistiklerin belirttiği rakamların çok daha üstündedir. Çünkü yetersiz eğitim-öğretim imkanlarından dolayı binlerce öğrenci okuma-yazma öğrenmeden mezun olur, istatistiklere göre okur-yazar görünür. Fakat bunların okur-yazarlığı kağıt üzerinde kalan bir okur-yazarlıktır.

Ayrıca eğitimin parasız olmaması sonucu, maddi imkansızlıklardan dolayı ilkokula başladıktan sonra bitirmeden ayrılan, sokağa atılan çocuk sayısı binleri bulmaktadır. Örneğin 1972-73 verilerine göre 28.406'sı köyde olmak üzere toplam 42.842 çocuk okula hiç devam edememiştir.

Bugün ilköğretimin durumunu okul, sınıf, öğretmen, araç-gereç vb. olanaklar açısından incelediğimiz zaman karşımıza eğitim-öğretim faaliyetlerini normal bir şekilde sürdürebilecek olanakların olmadığı bir tablo çıkmaktadır. Bu da süren eğitimin (niteliği bir yana) ne denli yürüdüğünü göstermektedir. Bütün bunlar hakim sınıfların halkı cahil bırakmak için yaptıklarını gösteren şeylerdir. Ve bunlar bu komprador-feodal düzenin kaçınılmaz sonuçlarıdır.

3.716 KÖYDE İLKOKUL YOK

1975 verilerine göre halen 3.716 köy okulsuz durumdadır. Yani 3.716 köy "zorunlu" olan ilköğretimden mahrum bırakılmıştır. Bugün bu durum büyük ölçüde devam etmektedir. 3000'in üzerinde köy halen okulsuzdur. Okulsuzluk yıllardır devam eden bir sorun. Bilim ve tekniğin bu denli ileri olduğu bir çağda binlerce köyün okulsuz bırakılması imkansızlığın sonucu değil, bilinçli bir ihmalin sonucudur. Yıllardır "okulsuz köy kalmayacak" palavralarının yanı sıra okulsuz köyler gözlerine battığında da "yoksul bir ülkeyiz, imkanlarımız sınırlı, doğal şartlar zor" vb. demagojileri hakim sınıfların sözcüleri tekrarlar dururlar.

Amerika'da özel işkenceciler eğitilirken, Kıbrıs'a çıkartma yapılırken imkanlar bulunuyor. Fakat, sıra okul yapmaya, halk cocuklarına eğitim-öğretim olanaklarını yaratmaya gelince imkanlar yok oluyor.

Bir gecede milyonlarca lira ziyafet parası veren kompradorlara milyarlarca vergi iadesi, teşvik primi verilirken imkanlar bulunuyor da, sıra okul yapmaya gelince imkanlar yok oluyor. Komprador patronların, toprak ağalarının çocukları için ilkokullarında İngilizce eğitimi yapan koleJler açılırken imkanlar oluyor da, sıra halk çocukları için okul açmaya, eğitimi parasızlaştırmaya gelince imkanlar olmuyor. Hayır. Binlerce köyde okulun olmaması, olanlarında da eğitim-öğretime uygun olmaması "imkansızlığın, yoksulluğun" sonucu değil, bilinçli bir ihmalin sonucudur.

DERSANE HALİNE GETİRİLEN TUVALETLER

Mevcut ilkokullar ihtiyaca cevap verebilecek düzeyde değildir. Sınıf, oyun bahçesi, işlik vb. açılardan yetersiz durumdadırlar. Dersane yokluğu sonucu ikili, üçlü öğretim gündeme getirilmekte, iş iyice karikatürize edilmektedir. Dersane yokluğu sonucu birçok yerde de sınıflar birleştirilmektedir. Böylece sınıflardaki öğrenci sayısı normal kapasitenin çok üstüne çıkmaktadır. Bu öğretmenin kapatisitesini aşmaktan öteye hava, ışık, oturma vb. açılardan eğitimi olanaksızlaştırmaktadır. Eğitim uzmanları Türkiye koşullarına göre 1 öğretmenin okutacağı öğrenci sayısının 25'i geçmemesi gerektiğini belirtmektedirler. Bu sayının üstünde bir sayıyla 1 öğretmenin eğitimi normal olarak sürdürmesinin olanaksız olduğunun belirtilmesine rağmen bugün ilkokullarımızdaki sınıf mevcutları bunun çok üstündedir. Yer yer 60'ı, 70'i bulan sınıflar sözkonusudur. Hele bu durum birleştirilmiş sınıflarda daha da ızdıraplı bir hal almaktadır. Sınıf mevcutlarının normalin çok üstünde olduğu okulların genellikle gecekondu mahallelerinde ve köylerde olması eğitim olanaklarının emekçi halk çocukları için elden geldiğince kısıtlandığını göstermektedir.

Dersane yetersizliği sonucu birçok ilkokulda küçük odalar, tuvaletler dersane haline getirilmektedir. Ya da dersaneler ortadan ikiye bölünmektedir. Buraların ışık, hava vb. açılardan eğitim için elverişsiz olacağı, burala rda yapılan eğitimin de nemenem bir "eğitim" olacağı ortadadır.

Dersane darlığı özellikle köy ilkokullarında görülmektedir. 1972-73 verilerine göre 35.916 köy ilkokulunun dersane durumunu incelediğimizde durumu daha açıkça kavrayacağız.

DERSANE SAYISINA GÖRE KÖY İLKOKULLARININ DURUMU	
1 Dersaneli	15.701
2 "	12.068
3 "	9.951
4 "	1.364
5 "	1.440
6 "	1.392

Yukarıda da görüldüğü gibi köy ilkokullarının çoğu 1 veya 2 dersanelidir. Sadece dersane açısından 33.084 köyde normal eğitim yapmanın şartları yoktur. Bu şartlarda öğretmen durumuna göre ya birleştirilmiş sınıflar vasıtasıyla eğitim sürdürülmekte, ya da ikili, üçlü öğretime başvurulmaktadır.

Dersane yokluğu sonucu başvurulan ikili, üçlü öğretim çocuğa oyun, dinlenme zamanı bırakmamaktadır. Hele üçlü öğretim, 5 dakikalık tenefüsler çocuğa bıkkınlık getirmekte, çocuk bunalmaktadır. Çocuk aptallaşmakta, düşünme, yaratıcılık, iyice köreltilmekte, bir bant gibi doldurulmaktadır. Çocuk söylediğinin yazdığının ne anlama geldiğini bilmeyen tekrarcı bir papağan durumuna düşürülmektedir. İki-

EĞİTİM SİSTEMİNİN İLKÖĞRETİM

Bilim ve tekniğin bu denli ileri olduğu bir çağda binlerce köyün okulsuz bırakılması imkansızlığın sonucu değil, bilinçli bir ihmalin sonucudur.

Bir gecede milyonlarca liralık ziyafet veren komprador-lara milyarlarca lira vergi iadesi, teşvik primi verilirken imkanlar bulunuyor da, sıra okul yapmaya gelince im-kanlar yok oluyor.

li, üçlü öğretim mevcut faşist-feodal eğitimin ezberci yanının yoğunlaştırılmasına zemin yaratmaktadır.

ÖĞRETMEN YETERSİZLİĞİ VE BİRLEŞTİRİLMİŞ SINIFLAR

Köy okullarında öğretmen yetersizliğinden dolayı eğitim-öğretim birleştirilmiş sınıflar vasıtasıyla sürdürülmektedir. 5 sınıflı 1 öğretmenli bir okulda normal bir eğitim-öğretim faaliyetinin sürdürülemeyeceği inkar edilmez bir gerçektir. Bir anda 5 sınıfla ilgilenmek imkansızdır. Ne yazık ki köy okullarımızın çoğu bugün bu durumdadır.

ÖĞRETMEN SAYISINA GÖRE KÖY İLKOKULLARININ DURUMU	
1 Öğretmenli okul	11.386
2 " "	12.556
3 " "	4.712
4 " "	2.819
5 " "	1.663
6 " "	732
7 " "	520

Yukardaki rakamlar açıkça göstermektedir ki, 11.386 köyde ilkokul 1 öğretmenlidir. Yani 11.386 köyde 1 öğretmen 5 sınıfı birarada okutmak durumundadır. Bu toplan okul sayısının 1/3'ü demektir.

Yine 31.473 köyde eğitim-öğretim birleştirilmiş sınıflar şeklinde sürdürülmektedir. Kısacası normal eğitim-öğretim koşulu yoktur.

İlkokul çocuğu oyun çağındadır. Fakat bugün özellikle şehir ilkokullarında çocukların oynayacakları oyun bahçesi hemen hemen hiç yoktur. Bir incelemeye göre İstanbul ilinde okullardaki oyun bahçelerinde çocuk başına yaklaşık 20 santimetrekare düşmektedir.

ARAÇ–GEREÇ YOK

Araç-gereç yokluğu, eğitimin deney ve incelemeye dayanmayan, kuru ezberci bir şekilde sürdürülmesi bugünkü mevcut faşist-feodal eğitimin en bariz özelliklerindendir. Özellikle köy ilkokullarında kuru tahta ve tebeşirden başka bir şey bulmak çoğu yerlerde mümkün değildir.

Kısacası, ülkemizde ilköğretim, niteliği bir yana olanaklar açısından da halk çocuklarına bilgi ve becerilerini geliştirmelerinin şartlarını yaratmamaktadır. Yetersiz, ihtiyaca cevap vermez durumdadır. Bu durumda olan ilköğretim Kürdistan'a hem daha sınırlı götürülmekte; hem de götürüldüğü kadarıyla itaatkar kişiliğin yok edildiği uysal köleler yetiştiren beyinleri faşist-feodal düşüncelerle doldurmanın niteliğinin yanı sıra eğitim Kürdistan'da asimilasyoncu bir karaktere de büründürülmektedir.

KÜRDİSTANDA İLKÖĞRETİM

Kürdistan'da ilköğretim, çocuğun anadili olan Kürtçe ile değil, çocuğa yabancı bir dil olan Türkçe ile yapılmaktadır. Egemen sınıflar bu eğitim ile Kürt çocuklarına anadillerini unutturmayı, onları tamamen asimile ederek, kültürleri yerine emperyalist, feodal bir kültür geçirmeyi amaçlamaktadırlar.

Kürtlere anadillerinin yasaklanması ve zorla başka bir dilin benimsetilmeye çalışılması, özellikle zihinsel, kültürel vb. her bakımdan gelişme çağında olan çocuklar üzerinde büyük tahribatlar yaratmaktadır. 7 yaşına kadar anadili konuşmuş, belli bir kültür birikimi sağlamış çocuğun okula başladığında anadilinin, kültürünün yasaklanması ve yerine başka bir dil ve kültürün zorla geçirilmeye çalışılması onun zihinsel ve kültürel gelişimini altüst etmektedir. 7 yaşına kadar Kürtçe konuşan, okulda Türkçe konuşmak zorunda kalan ve eve döndüğünde Kürtçe konuşan bir çocuğun iyi bir okuma-yazma öğrenmesi ve başarı sağlaması çok güçtür. Nitekim Kürdistan'ın birçok yöresinde ilkokuldan mezun olmuş bazı çocukların okuma-yazma bilmemesi sözkonusudur.

Kürt ulusunun inkarına, zorla asimile edilmesine karşı çıkmak, bu amaca yönelik eğitimin ırkçı, asimilasyoncu özüne karşı çıkmak demokratlığın zorunlu bir görevidir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına, kendi dilinde eğitim yapma hakkını savunmak, ulusların ve dillerin tam hak eşitliğini ayaklar altına alan bugünkü uygulamalara karşı çıkmak yine demokratlığın vazgeçilmez bir görevidir.

Ayrıca okul ve diğer eğitim-öğretim olanaklarının Kürdistan'a götürülmesi de çok sınırlıdır. Batı ile Kürdistan arasında büyük bir uçurum sözkonusudur. Toplam 3716 okulsuz köyün 2.359'u Kürdistan'dadır. Yine aşağıdaki kıyaslamalı tabloyu incelediğimizde okulu olmayan köyler bakımından Kürtlerin yaşadığı illerle Batı arasında büyük bir uçurum olduğu açıkça görülmektedir.

İLİ	TOPLAM KÖY	OKULU OLMAYAN KÖY
Hakkari	138	35
Van	566	290
Bitlis	265	101
Ağrı	554	263
Mardin	719	277
Diyarbakır	673	184
Tekirdağ	284	-
İzmit	694	34
Afyon	491	11
İsparta	210	-
İçel	555	21

(NOT: Veriler DİE'nin eğitimin 50 yılı adlı incelemesinden alınmıştır.)

Kürdistan'da eğitim olanaklarının çok geri olması sadece milli zulmün bir ifadesi değildir. Bu aynı zamanda Kürdistan'da feodalizmin çözülmesinin çok daha geri bir düzeyde olmasının bir sonucudur. Kürdistan'da halk, feodal karanlığın pençesinde inletilmektedir. Yine okuma-yazma bilmeyenlerin oranı Kürdistan'da artmaktadır. Örneğin bu Ağrı'da % 74.3, Hakkari'de % 80'i bulmaktadır. Kürdistan'da kadınların ortalama % 90'ı okuma-yazma bilmemektedir.

Hakim sınıflar asimilasyoncu eğitimi eksiksiz geliştirebilecek bir okul geliştirdiler. Bunlar yatılı bölge okullarıdır. Çocuğu ailesinden, çevresinden, dilinden, kültüründen tümüyle kopramak ancak yatılı bölge okullarıyla mümkün olmaktadır. Ve yatılı bölge okullarıyla asimilasyon eksiksiz gerçekleştirilmektedir. 1971-72 döneminde 47 yatılı bölge okulundan 40'ının; 1973-74 döneminde 39 yatılı bölge okulundan 32'sinin Kürdistan'da açılmış olması tesadüf değildir.

Eğitim-öğretim giderlerinin tümü, öğrencilerin ihtiyaçlarının tümü devletçe karşılanmalıdır. İLKÖĞRETİM GERÇEK anlamda parasızlaştırılmalıdır.

Kayıt, diploma vb şeyler için para toplanmamalı, bu soyguna son verilmelidir

İLKÖĞRETİM PARASIZ MI ?

"Halkın öğrenim ve eğitim ihtiyaçlarını sağlama, devletin başta gelen ödevlerindendir."
(T.C Anayasası Madde: 50)

"İlköğretim, ilköğretim kurumlarında verilir; öğrenim çağında bulunan kız ve erkek çocuklar için mecburidir, Devlet okullarında parasızdır."
(222 Sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu Madde: 2)

Anayasanın 50, 222 sayılı kanunun 2. maddesinde açıkça görüldüğü gibi "ilköğretimin zorunlu ve parasız" olduğundan bahsedilmektedir. Hakim sınıfların yasalarına koydukları maddeler göstermelik-tir. Çünkü bugün ilköğretim paralıdır. Yani hayatta tam aksi bir uygulama sözkonusudur.

Öğrencilerin eğitim ve öğretim giderleri tümüyle velilerince karşılanmaktadır. Bunun da ötesinde öğrencilerin ortaklaşa kullanacakları birçok şeyin yükü de velilerin sırtına yıkılmaktadır. Okulların çeşitli giderlerini karşılamak için "Koruma Dernekleri" aracılığıyla alınan kayıt paraları bunun en somut örneğidir. M.E.B.'nın "kayıtlarda para alınmayacak" demesi hemen hemen her öğretim yılı başında tekrarlanan bir demagojidir. Kayıt paraları "Koruma Dernekleri" vasıtasıyla alınmaktadır. Eğitim-öğretim ihtiyaçlarını giderecek ödeneğin verilmemesi, "Koruma Dernekleri" yönteminin teşvik edilmesiyle öğretmenler ve idareciler de bu soygunun aracısı durumuna düşürülmektedirler. Bu uygulamayı reddetmeli, buna karşı velilerle birleşerek mücadele etmeliyiz.

Eğitim-öğretim giderleri köylerde bütünüyle halkın sırtına yıkılmaktadır. Devlet köy okulları için yıllık hiçbir ödeme yapmamaktadır. Yasalarda bu giderler için köy bütçesinin % 10'unun alınacağının belirtilmesi köyle şehir arasında yaratılan açık bir eşitsizliktir. Odun, kömür, badana, kırtasiye vb. giderleri karşılamak için köy bütçesinden ayrılan ödeneğin yetmesi imkansızdır. Bu durumda öğretmen, çocuklardan para toplamak zorunda bırakılmaktadır. Bunlar ilköğretimin parasız değil, paralı ve soygun kaynağı olduğunu göstermektedir.

Ayrıca karne, diploma vb. şeylerin parasız olması, kitap, defter, kalem vb. bütün araç ve gereçlerin paralı ve bir soygun aracı olması eğitimin paralı ve imkanları olanlar için olduğunu göstermektedir.

Eğitimin tümüyle paralı olduğu ve hayat pahalılığının alabildiğine arttığı ve emekçi halk çocuklarının okul ihtiyaçlarını gidermelerinin olanaksızlaştığı koşullarda öğrencilerimizi hiçbir yararı olmayan, kuru, ezbere dayalı bilgilerle dolu olan dergiler, yardımcı ders kitapları vb. şeyleri almaya zorlamayalım. Bunların devletçe karşılanmasını isteyelim. Öğrenci velileriyle birlikte bu tür soygun uygulamalarına karşı mücadele edelim.

Hayat pahalılığının dayanılmaz bir hal aldığı bugünkü koşullarda yoksul emekçilerin çocuklarının okuması iyice imkansızlaşmaktadır. Bir kurşun kalemin 10-15 TL, bir defterin en az 50 TL, bir çantanın 500 TL olduğu koşullarda bir öğrencinin ilk masraflarının 4000 - 5000 TL olacağından burjuvazinin renkli basını bile bahsetmek zorunda kalmaktadır. Bu durumda çocukların büyük kısmı okula ya hiç gitmemekte, ya da yarıda bırakmak zorunda kalmakta, bu kadar öğrenci de sokağa atılmaktadır.

Eğitim-öğretim giderlerinin tümü, öğrencilerin ihtiyaçlarının tümü devletçe karşılanmalıdır. İLKÖĞRETİM GERÇEK anlamda parasızlaştırılmalıdır.

Kayıt, diploma vb. şeyler için para toplanmamalı, bu soyguna son verilmelidir.

Öğretmenlerin çeşitli kırtasiye giderlerini (plan defteri, not defteri, kalem, kağıt vb) cepten karşılamak zorunda bırakılması açıktan açığa bir soygun ve eşitsizliktir. Hiçbir devlet memuru işinde kullanacağı defter, kalem, kağıt vb. şeyleri kendi parasıyla almamaktadır. Bu eşitsiz uygulamaya son verilmelidir.

HERKESE EĞİTİM OLANAĞI.
PARASIZ EĞİTİM !

GTSS, tüm mücadelemizde güçlü bir direniş mevzii olacaktır

Şube başkanları toplantısının ve 3 Ekim direnişinin ortaya çıkardığı en önemli sonuç; öğretmenlerin, hakim sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı direnmek, mücadele etmek isteğinde olduğu ve bu mücadelenin hedefine somut olarak GTSS hakkını almayı koyduğu sonucudur.

Hayat, öğretmenler için de çekilmez oldu. Birbirini izleyen zamlar, devalüasyonlar, bunlara karşın ücretlerin katsayı oyunlarıyla dondurulması öğretmenleri alabildiğine yoksullaştırdı. Hakim sınıflar buhranın bütün yükünü tüm emekçilerin olduğu gibi öğretmenlerinde sırtına yıkan bu tedbirlerini engelsiz gerçekleştirebilmek için siyasi baskı ve saldırılarını yoğunlaştırdılar. Onlarca öğretmen öldürüldü, sürüldü, kıyıldı. Derneklerimiz sıkıyönetimce kapatıldı. Kısacası sömürü ve zulüm alabildiğine yoğunlaştırıldı. Artık bıçak kemiğe dayandı. Geniş öğretmen kitlesi bu köhne düzenin kendilerine sömürüden, zulümden başka bir şey vermediğini kavradı. Öğretmenler düzenden ve düzeni savunan akımlardan hızla kopmaya başladılar. Çıkarlarının gerçek savunucusu devrimci düşünceler etrafında birleşmeye ve mücadele etmeye başladılar. Hakim sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı yürütülen mücadelede öne çıkan GTSSH'dır. Revizyonist ve reformistlerin bu talebin elde edilmesinin önüne diktiği barikatlar yıkılmış, bu hakkın genel direnişle alınacağı gikri geniş öğretmen kitlesini etrafında kenetlemiştir. Öğretmenler genel direnişe hazırlanıyorlar

ZORUNLU BİR HAK: GTSS

Bugün öğretmenler ve memurlar ücretlerinin belirlenmesinde söz ve karar sahibi değillerdir. Ücretlerini komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist-feodal devleti tek taraflı ve istediği gibi belirlemektedir. Katsayı oyunlarıyla istediği düzeyde dondurmaktadırlar. Tam bir kölelik ilişkisi gibi... İster razı ol, ister olma...

Halbuki sattığımız işgücünün günün yaşam koşullarına göre [illegible]adar olması gerektiği konusunda söz ve karar sahibi[illegible]amız gerekir. Bu istekten daha doğal ve zorunlu istek olamaz. İşgücünün sahibi olarak işgücümüzün fiyatı konusunda PAZARLIK hakkına sahip olmalıyız. Bu hakkımızın kabul edilmesi gerekmekte. Fakat hakim sınıflar bizim pazarlık hakkımızı yasaklamışlardır. Bu hakka sahip olmamızı, bizi daha çok sömürmelerinin, karlarını artırmalarının önünde engel görüyorlar.

Bu tek yanlı ücret belirleme sistemini onların başına geçirmek, buna son vererek TOPLUSÖZLEŞME hakkını almak artık ertelenemez ve reddedilemez bir görevdir. Hiç bir öğretmen, hiç bir çalışan buna hayır diyemez. Çünkü bu hakka kavuşmak hepimizin çıkarınadır. İşte o zaman ücretlerimizi istedikleri gibi donduramayacaklar, sosyal haklarımızı gasbedemeyecekler. Buhranların bütün yükünü sırtımıza kolayca, engelsiz bir şekilde yıkamayacaklar. GTSS hakkını elde etmekle en başta pazarlık hakkına kavuşacağız. Bundan da öte ve en önemlisi GREV hakkına kavuşacağız. Ücret anlaşmazlığı halinde işi bırakma ve böylece hakim sınıfları dize getirme silahına kavuşacağız. Grev silahı yalnız ücretlerimizi yükseltmek için kullanacağımız bir silah değil. O zaman hakim sınıflar istedikleri gibi bizi görevden atamayacak, süremeyecek ve cezalandıramayacaklar. Karşılarında eğitimi durdurmuş eğitim emekçilerini bulacaklardır. GREV hakkını elde etmemiz, hakim sınıflarla aramızda süren mücadelede önemli bir silaha kavuşmamızdır.

İşte hakim sınıflar bizleri bu olanaklardan yoksun bırakabilmek için GTSS hakkımızı gasbetmektedirler. Kendilerine yönelecek bu silahları ve bu mevzileri durup dururken bize kaptırmazlar. Onlar kendilerini dize getirecek bu haklarını söküp alan işçi sınıfının mücadelesinden dersler çıkarmışlardır. İşçi sınıfı bu haklarını söküp almayı başardığı için bugün burjuvaziyi dize getirmektedir. Onun "Toplumsal Anlaşma"larını yırtmakta, işten atmalarını geri teptirmekte , işsizliğe, hayat pahalılığına karşı mücadelede daha iyi dayanaklara sahiptir. İşçi sınıfı burjuvaziden söküp aldığı sendikaları yalnızca yaşam koşullarını düzeltme mücadelesinde bir dayanak olarak değil, nihai amaca varma mücadelesinin de temel dayanağı haline getirmektedir.

Hakim sınıflar, öğretmenlerin, tüm çalışanların böyle olanaklara ve dayanak noktalarına sahip olmasını istemezler, bu hakkımızı yıllardır gasbetmişler. Çünkü, GTTSH elde etmekle burjuvaziyle mücadelede daha güçlü bir mevziye sahip olacağız. Bu mevziye dayanarak hakim sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı daha iyi direnebileceğiz. Yaşam koşullarımızı düzeltme, ücretlerimizi artırma, yeni haklar elde etme, elde ettiklerimizi koruma mücadelesini ve bunun yanı sıra bizi bu köhne düzenden tamamen kurtaracak olan bağımsızlık, demokrasi mücadelesini bu örgütlenme ve direnme merkezlerine dayanarak daha iyi sürdürebileceğiz.

Hakim sınıflar, tabii ki böyle bir hakka sahip olmamızı istemeyeceklerdir. Çünkü bu silahlar onlara yönelecek silahlardır. Onlar da biliyorlar, emekçilerin bu silahlara kavuşması,onların sömürülerini istedikleri gibi yoğunlaştırmalarını engelleyecek, baskıları daha güçlü tepkiler görecek. Buhranlarının bütün yükünü bizlerin sırtına engelsiz yıkamayacaklar. İşte bunlardan dolayı öğretmenleri ve tüm çalışanları böyle bir örgütlenme ve direnme mevzisinden yoksun bırakmaktadırlar. Hakim sınıflar, sonunda kendi saltanatlarına ve kârlarına yönelecek bir silahı revizyonistlerin göstermeye çalıştığı gibi gönül rızasıyla getirip bize teslim edecek kadar aptal değillerdir. Revizyonistler ve reformistler, hakim sınıfları bize iyi niyetli gösterebilmek için bir hayli çaba sarfettiler. Fakat kurdukları barikatları yükselen öğretmen mücadelesi bir bir yıktı.

GTSSH İÇİN YÜRÜTÜLEN MÜCADELE VE ORTAYA ÇIKAN GERÇEK

Sendikal haklar uğruna yürütülen mücadele 1976'lardan sonra yoğunluk kazandı. YDÖ o günlerden beri GREV ve TOPLUSÖZLEŞME silahlarıyla donanmış GERÇEK bir sendika istediğimizi ve bu hakkı kendi örgütlü gücümüzle, birleşip örgütlenerek, GREV hakkı GREVLE alınır" gerçeğinden hareketle GENEL GREV hedefine yönelik bir mücadele yürütmemiz gerektiğini ortaya koyarak öğretmenlerin menfaatini savundu ve bu tespitlerine uygun bir mücadele yürüttü. Revizyonistler, reformistler GTSSH talebi etrafında gelişen mücadeleyi oyalayarak engellemeye çalışıyorlardı. Öğretmenlerin bu talep etrafında birleşmesini, örgütlenmesini ve mücadelesini engelleyebilmek için ortaya görüşler sürdüler. Bir dönem "sendikal haklarımızı CHP verecek dediler ve bu oyalama taktiğiyle 1976'da 3. Olağan Kongrede alınan kararların hiçbirini hayata geçirmediler. Bu talebin en geniş öğretmen kesimine mal edilmesi doğrultusunda hiçbir şey yapmadılar. Arkasından CHP hükümetinin kurulmasıyla "işbaşında bize sendika hakkı vaat eden bir hükümet var, bu bir kararname meselesidir" diyerek örgütlenmeye, mücadeleye ne gerek var demeye getiriyorlardı. Bu da tutmadı. Tutamazdı. Çünkü YDÖ, CHP'nin bize sendikal haklarımızı vermeyeceği gerçeğini en geniş öğretmen kesimi içinde yaymaktaydı. Ve CHP'nin GREV, TOPLUSÖZLEŞME haklarından yoksun sözde bir sendikayla bizi aldatmak niyetinde olduklarını, bu konuda revizyonistlerle, reformistlerin anlaşabileceğini ve bu tuzağa karşı uyanık olunması gerektiğini ortaya koyarak ve bu doğrultuda mücadeleyi geliştirerek bu oyunları da bozdu.

Revizyonistler, bu sefer yeni bir oyalama ve engelleme taktiğine başvurdular. DÖ'nün de desteğiyle 4. Olağan Kongrede sendikal haklar için mücadeleyi İLO'nun girişimlerine bırakan bir karar çıkardılar. Fakat bu gerici kararı daha o anda, 4. Olağan Kongre kürsüsünde yine YDÖ mahkum etti. YDÖ, öğretmenlerin GREV ve TOPLUSÖZLEŞME silahlarına sahip gerçek bir sendika istediklerini, bu hakların hakim sınıflardan ve onlara hizmet eden reformistlerden bir lütuf olarak beklenemeyeceğini, İLO'nun girişimlerine de bırakılamayacağını, birleşmek, örgütlenmek ve hakim sınıfları dize getirecek, sendikal haklarımızı tanımak zorunda bırakacak GENEL BİR DİRENİŞE hazırlanmak gerektiğini ortaya koydu. GREV hakkının GREVLE alınacağı gerçeğini vurguladı. YDÖ 4. olağan kongreden bu yana yürüttüğü mücadeleyle öğretmenleri, çıkarlarını dile getiren bu devrimci çizgi etrafında birleştirmeye çalıştı. Bu konuda yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti sürdürdü. Şube kongrelerinde genel merkezin sendikal hakların alınmasını İLO'nun girişimlerine bırakan gerici kararını protesto edici kongre kararları çıkardı.

Gerek YDÖ'nün yürüttüğü bilinçli faaliyetin bir sonucu olarak, gerekse yaşanan hayatın ortaya çıkardığı gerçeklerin sonucu revizyonist ve reformistlerin barikatları darmadağan olmuştur. Artık "CHP verecek, İLO ve FİSE'nin girişimleriyle sağlanacak" demagojileri ve barikatları sökmemektedir. Artık öğretmenler bu yalanlara kanmıyor. Sendikal haklarını alabilmek için ayağa kalkıyor, genel direnişe hazırlanıyorlar.

Kabaran bu potansiyeli bilinçli, örgütlü bir güce dönüştürelim. Halk güçlerinin birliğini sağlayarak iller, ilçeler düzeyinde eylem komiteleri oluşturalım. Okullarda grev komitelerini seçelim. Bütün alanlarda genel direnişi tartışalım, genel direnişe hazırlanalım. En geniş öğretmen kesiminin katılımını sağlayabilmek için seferber olalım. En geniş katılımı sağlayacak propaganda ajitasyon faaliyetinin yanısıra bugün esas olarak bu hakkın elde edilmesi için somut örgütlenmeler yaratma ve öğretmenlere bu hakkın elde edilmesinin yolunu göstermek faaliyetimizin esasını teşkil etmelidir.

GTSS HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALACAĞIZ

Ülkenin dörtbir yanında öğretmenler ayağa kalkıyor. Zamları, hayat pahalılığını, faşist saldırı ve cinayetleri, sürgün ve kıyımları, sıkıyönetimi protesto ediyorlar; sömürü ve zulme karşı kinlerini dile getiriyorlar. Bu mücadelenin önüne somut olarak GTSS Hakkını almayı koyuyorlar. Bunun için GENEL DİRENİŞE hazırlanıyorlar. Hakim sınıfları dize getirmenin, sendikal hakları söküp almanın yolunun GENEL DİRENİŞ olduğu artık hiç kimsenin karşı çıkamayacağı bir gerçek. Ve bu gerçeği hayat getirip dayattı. Ve bugün TÖB—DER'li, TÖB—DER üyesi olmayan bütün öğretmenler bir GENEL DİRENİŞ fikrinde birleşiyorlar. Bunun hazırlıklarını yapmak gerekir diyorlar. Okullarda, lokallerde, GENEL DİRENİŞ tartışılıyor. 3 Ekim DİRENİŞİ, bu tartışmaların hızlandığı bir gün oldu. Genel Merkezin eylemi güdükleştirici, zayıflatıcı, sahip çıkmama, açıktan açığa öğretmenleri direnişe çağırmama, yeterince ve zamanında haberdar etmeme engelleyici tedbirlerine rağmen, onbinlerce öğretmenin işi bırakması, tek ders sınavlarının engellenmesi, öğretmenlere GTSSH almanın yolunu göstermiştir. GTSS Hakkını almanın yolu GENEL DİRENİŞ'tir.

3 Ekim direnişine TÖB—DER üyesi olmayan arkadaşlar da katıldı. Öğretmen mücadelesinin gelişmesi ve öğretmenlerin birliği, hakim sınıfları korkutmaktadır. Fakat korkunun ecele faydası yoktur. Öğretmenler sömürüye, zulme karşı direnmenin, hakim sınıfları dize getirmenin yolunu tutmuşlardır. Hakim sınıfların zam, zulüm tedbirlerine boyuneğmek değil, direnmek mücadele etmek işte onları da korkutan bu ya !

Hakim sınıfların, ekonomik siyasi saldırılarına karşı direnmek, GTSS Hakkını almak için işi bırakmak (grev) eğilimi, bugün öyle güçlü bir eğilim ki, revizyonistler de genel greve açıktan açığa karşı çıkamaz oldular. "CHP verecek, İLO'nun FİSE'nin girişimleriyle tanınacak" demagojileriyle kurulan barikatları öğretmen mücadelesi yıkıp geçti. Revizyonistler ve reformistler, şimdi yeni yöntemlerle mücadeleyi zayıflatmaya, durdurmaya çalışıyorlar. Bir yandan keskin genel direniş yanlısı kesilirken, diğer yandan öğretmen mücadelesinin karşısına DİSK platformunu çıkarıyorlar. Kahramanmaraş olayları karşısındaki tavrıyla, sıkıyönetim karşısındaki tavrıyla DİSK platformunun niteliği açığa çıkmıştır ve DİSK platformu iflas etmiştir. Emekçileri savunmayan bu gerici platform, gelişen mücadele karşısında iflas etmiştir. Revizyonistler, öğretmen mücadelesini DİSK'in sendika ağalarına boğdurtmayı planlıyorlar. Bizi yarı yolda bırakacak, mücadelemizi başarısızlıkla sonuçlandıracak sendika ağalarının gerici platformunu tabii ki reddedeceğiz. Biz sendika ağalarının engelleyici tavrına teslim olmayacağız; işçi sınıfının devrimci desteğine güveneceğiz.

Ne DİSK platformu, ne de çalışanlar kurultayı demagojileri, gelişen mücadeleyi engelleyemeyecektir. Tıpkı "CHP verecek, İLO'nun, FİSE'nin girişimleriyle yasallaşacak" demagojileri gibi sökmeyecektir. Çünkü yol görünmüştür. Mimarların, teknik elemanların direnişi ve 3 Ekim direnişi sendikal hakları almanın yolunu daha açık bir şekilde göstermiştir. Bu, GENEL DİRENİŞ'tir.

Revizyonistlerin ve reformistlerin grev kırıcı tavırlarını etkisiz bırakalım. Bütün öğretmenleri genel direniş fikri etrafında birleştirelim.

Hakim sınıfları dize getirecek güç, bizim örgütlü gücümüzdür. Öğretmenlerin, tüm çalışanların, işçi sınıfının, gençliğin bir genel direnişini düşünelim. Hayat durur. Çünkü bizsiz hiçbir şey olmaz. İşte hakim sınıfları da korkutan bu. Onları canevinden vuracak olan, GTSSH tanımak zorunda bırakacak olan da budur. Bir genel direnişitir. Gücümüze ve birliğimize inanalım. İleri atılalım. Bütün öğretmenler tek bir yürek, tek bir yumruk olalım. Hakim sınıfların başına balyoz gibi inecek GENEL GREVE hazırlanalım.

Bütün birimlerde, demokrasi güçleriyle birlikte GREV KOMİTELERİ oluşturalım. GREV KOMİTELERİ'ni şubeler düzeyinde merkezileştirelim. Grev fonları oluşturalım.

Gün, birleşme, örgütlenme, ileriye atılma günüdür. Gün, gelişen potansiyeli örgütlü bir güce dönüştürme günüdür. Bütün bunlar halk güçlerinin birliğini daha da acilleştirmektedir. 3 Ekim direnişinden dersler çıkarılmalıdır. Revizyonistlerin grev kırıcı çabalarını etkisizleştirmek, mücadeleyi tüm öğretmen kitlesine mal etmek ve zaferle sonuçlandırmak, halk güçlerinin birliğiyle başarılabilecek bir şeydir. Haydi görev başına. YDÖ'lüler en öne.

GREVLİ SENDİKA HAKKIMIZ,
GREVLE ALIRIZ !

Yeni zamlar kapıda bekliyor

Emperyalist sistemin içine düştüğü buhran onulmaz durumda. Buhran, ülkemizde daha da yoğunlaşarak yansıyor. Emperyalizme bağımlı komprador-feodal yapı zor durumda. Emperyalist talan örgütü IMF'nin bütün soygun "tedbirleri" uygulanmasına rağmen hakim sınıflar bekledikleri krediyi alamadılar. Geçici ve kısmi bir refah sağlamak bir yana kriz gittikçe derinleşiyor. Bu, önümüzdeki günler yeni yeni zamların yapılacağı, buna karşılık işçi ve memur ücretlerinin dondurulmaya çalışılacağını göstermektedir. Gelecek yeni zamlar alışılmışlardan farklı; daha da büyük olacak. Hakim sınıfları düze çıkarmaya çalışan CHP hükümetinin emperyalist talan örgütü IMF'ye verdiği niyet mektubu ve IMF'yle periyodik olarak sürdürülen görüşmeler bunu gösteriyor. Hakim sınıflar bu soygun planlarını gerçekleştirebilmek için, derinleşen ekonomik krizin yükünün emekçilerin sırtına yıkılması karşısında gelişen mücadeleyi engelleyebilmek için sıkıyönetimi sürekli uzatıyorlar.

Artık bıçak kemiğe dayandı. Hakim sınıfların buhranlarının yükünü zamlar, devalüasyonlar vb. yollarla sırtımıza yıkmalarına müsaade etmemeliyiz. Hayat dayanılmaz hale geldi. Hayat pahalılığı 1 yılda % 110 artarken, maaşlarımızdaki artış % 10 - 15 civarında. Yine 1 yıl içinde 3 kez devalüasyon yapıldı, paranın değeri yaklaşık % 80 düşürüldü. Maaşlarımız bir ev kirasını karşılayamayacak durumda. Üzerimizdeki sömürü alabildiğine yoğunlaştırıldı. Birbirini izleyen zamlar, fiyat artışlarına karşın ders ücretleri net 3 TL, yan ödemeler yaklaşık 150 TL artırılarak bizimle adeta alay ediliyor. Bu göstermelik artışlarla, dondurulan maaşlarımızla kış ihtiyaçlarını karşılamamız, çocuklarımızın okul ihtiyaçlarını karşılamamız imkansızlaşmakta. Kısacası bıçık kemiğe dayanmış durumda. Tahammülümüz kalmadı.

Hiçbir demagoji ve hiçbir gerekçeyle zamlar haklı ve gerekli gösterilemez. Hakim sınıflar, onların siyasi sözcüleri ve onlara hizmet eden reformistler bizleri zamları kabullenmeye hazırlayabilmek için yine çeşitli demagojiler yapacaklardır. Bunların hiçbirine kanmamalıyız. Zamlar kader değildir. Bizim emperyalistlere ve onun uşağı kompradorlara, toprak ağalarına fedakarlık etmemiz sözkonusu olamaz. Onlara daha da zenginleştiren, bizleri daha da yoksullaştıran soygun tedbirlerine evet diyemeyiz. Onların bu sömürü ve zulüm düzenlerinin güçlenmesi için "özverili" olamayız. Zamların, hayat pahalılığının, işsizliğin, yokluğun kaynağı olan bu köhne düzeni onların başına yıkmalıyız. Onların doymak bilmez kâr hırslarının karşısına çıkmalı, birleşmeli, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz.

Yeni yeni zamları önlemek için, temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesi için mücadele etmeliyiz.

ZAMLARA HAYIR !
FİYATLAR DÜŞÜRÜLSÜN, GTSSH İLE
BİRLİKTE ASGARİ ÜCRET UYGULANSIN
ASGARİ ÜCRET GÜNLÜK NET 600 TL OLMALI!

Ne Katsayı oyunları, ne de Yan Ödeme aldatmacası sökmeyecek!

Fiyat artışlarının ayyuka çıktığı, zamların, devalüasyonların hayatı çekilmez hale getirdiği bugünkü koşullarda yan ödeme katsayısı 4'den 6'ya çıkarıldı. Öğretmenlerin yaklaşık olarak eline net 150 TL geçecek. CHP Hükümeti bu komik artışla hayat pahalılığına, zamlara karşı öğretmenlerde ve memurlarda gelişen tepkiyi azaltacağını sanıyor. Öğretmenler ve memurlar, hükümetin sandığı gibi aptal değillerdir. Hayat pahalılığının 1 yılda % 110 arttığı, zamların, devalüasyonların birbirini izlediği koşullarda maaşların % 10 artırılması, ders ücretlerinin 3 TL, yan ödemelerin 150 TL artırılması, ücretlerin dondurulması değil de nedir? Kaşıkla verip, kepçeyle almak değil de nedir?

150 TL artış, yani 1 kg. kıyma parası. Bu, öğretmenle alay etmek değil de nedir?

Teknik elemanların, memurların bu göstermelik artışa gösterdiği tepki karşısında sahte halkçı Ecevit "yan ödemelerin yetersiz olduğu doğrudur, fakat bugünkü koşullarda ancak bu kadar artırabildik" derken bir yanda öfkesi kabaran kitleleri yatıştırmaya çalışmakta, bir yandan da kemerleri iyice sıkmaya, "özverili" olmaya çağırmaktadır. Kompradorlara milyarlarca lira teşvik primi, vergi iadesi verirken, buhranın bütün yükünü emekçilerin sırtına yıkarak emperyalistlerin ve kompradorların kârlarına kâr katarken Ecevit ve CHP Hükümeti kimin yanında ve hizmetinde olduğunu açıkça göstermektedir.

Artık böyle sus paylarıyla öğretmenleri aldatamayacaksınız. Ne katsayı oyunlarınız, ne de yan ödeme aldatmacanız sökmeyecek. Öğretmenler sattıkları işgücünün günün yaşam koşullarına göre ne kadar olması gerektiği konusunda söz ve karar sahibi olmak istiyorlar. Yani TOPLU PAZARLIK hakkına sahip olmak istiyorlar. TOPLUSÖZLEŞME hakkının GREV hakkının GREV yapılarak alınacağını kavramakta, hakim sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarını püskürtecek, sendikal haklarını alacak bir genel direnişe hazırlanmaktadırlar.

Bu gülünç yan ödeme artışları karşısında TÖB—DER Genel Merkezinin aldığı tavır oldukça ilginç. Yan ödemeleri geri postalamak için kampanya yürütecekmiş ve yan ödemeler bu şekilde protesto edilecekmiş. Beğenmeme, nazlanma ve yakarma özlü bu eylem, uzlaşıcı bir eylemdir. Kitlelerin tepkisinin oldukça ileri olduğu bir konuda, tepkiyi geriletme, düzenin temellerine yönelmesini engelleyici bir eylemdir. Mevcut ücret sistemi ve sömürü zulüm düzeni karşıya alınmamakta ve bunların niteliği kitlelere gösterilmemekte, kitleler nazlanmaya davet edilmektedir. Böylece bu düzene umut bağlanmaya çalışılmaktadır. Biz öğretmenlerin böyle komedilerle kaybedecek ne zamanı ne de gücü var.

Öğretmenler bu sömürü ve zulüm düzeninin son bulmasını, Devrimci İşçi - Köylü İktidarının kurulmasını istiyor. Eyleminin merkezine bunu koyan öğretmen mücadelesi, bugün somut olarak katsayının kaldırılmasını, sendikal haklarla birlikte ASGARİ ÜCRET sisteminin uygulanmasını, asgari ücretin bir ailenin geçimi esas alınarak hesaplanmasını, asgari ücret tespit komisyonlarında öğretmenlerin de temsil edilmesini ve bugünkü koşullarda asgari ücretin net günlük 600 TL olmasını istiyorlar.

Ve öğretmenler bu somut talepler için örgütlüce mücadele etmek, direnmek istiyorlar. Yalvarmak, yakarmak, dilekçe, mektup yazmak, komedi oyunları düzenlemek değil. DİŞE DİŞ, uzlaşmaz mücadele.

SEÇİMLER, KİTLELERİN DEVRİME YÖNELMELERİNİ ENGEL OLAMAZ

Proleter devrimci hareket, seçimlerden çok önce, bütün emekçi halka bir çağrı yaymlayarak, yaklaşan seçimlerin boykot edilmesini istedi. Bu somut ve bütün emekçilerin çıkarlarına uygun olar çağrı mevcut şartların doğru bir değerlendirilmesine ve 14 Ekim seçimlerinin gericilik için düzenden kopuş içinde olan kitlelerin düzene bağlanmasının, sahte umutlar ve aldatmacalarla oyalanmasının bir aracı olacağı tesbitlerine dayanıyordu. Gerçekten bütün feodal-faşist reformist ve revizyonist partilerin mevcut baskıcı ve sömürücü düzenle ilgili hayaller yaymada birbirleriyle yarıştıklarına, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların çeşitli temsilcilerinin bir yandan tehditler yağdırarak bir yandan da "demokrasi"nin nimetleri üzerine demagojik nutuklar atarak ne olursa olsun ve kime olursa olsun herkesi oy vermeye çağırdıklarına tanık olundu. Şüphesiz bu, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların şu veya bu kademedeki militarist, faşist ya da reformist temsilcilerinin demokrasi aşkından değildi. Gericilik de, halk kitlelerinin düzenden kopuş içinde olduğunu ve giderek daha çok devrimcileştiğini, gerçek kurtuluş yolunu kavramaya başladığını tesbit edebilmektedir. İşte her türden gericiliği birleştiren ve tek bir koro halinde devrimci ve demokratlara saldırmaya zorlayan etken de budur.

14 EKİM SEÇİMLERİ GERİCİLİK AÇISINDAN BEKLENENİ VERMEDİ

Feodal-faşist partilerin, reformist ve revizyonistlerin iddia ettiklerinin tersine seçimlere katılım düşüktür ve sonuçlar kitlelerin önemli bir kesimi için gerici partilerin sıkıyönetim altında silahların gölgesinde düzünlenen seçimlerin ve oluşturulan parlementoların bir şey ifade etmediğini ortaya koymaktadır. Bazı bölgelerde sandıklar tümüyle boş çıkmıştır. Bazı yerlerde de katılım % 50 nin de altına düşmüştür. Feodal-faşist bir parti olan AP' nin oylarının bir miktar artmasına, komprador-feodal düzenin içinde bulunduğu krizin ve bu krizin yüklerinin halkın sırtına yıkılmasının sorumlusunun CHP olarak gösterilmesine yol açmıştır. Yığınların siyasi bakımdan geri kesimleri, buhranın doğrudan mevcut baskıcı ve sömürücü düzenin bir ürünü olduğunu ve bütün düzen partilerinin AP'si, CHP'si ile bu buhranın yükünü emekçi halka taşıtmak çabasında olduklarını kavrayamadıklarından AP'ye oy vermişlerdir. Ancak belirleyici olan bu değildir. Belirleyici olan 14 Ekim seçimlerinin komprador-feodal düzenin içinde debelendiği ekonomik krizin siyasi bir krize dönüşmesinin koşullarını derinleştirdiği ve kitlelerin düzenden her zamankinden daha fazla kopmakta olmalarıdır.

ALTERNATİF, ÖRGÜTLÜ MÜCADELE VE DEVRİMDİR

Hakim sınıfların seçimlerle kitleleri düzene bağlama manevraları sökmeyecektir. Ne faşist AP, MHP, MSP, ne reformist CHP, ne de revizyonistler, halk kitlelerini zulüm, soygun ve sömürüden kurtaramazlar. Onlar, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmekle düzenin pisliklerini kişilerin boynuna yıkarak, düzeni aklamaya çalışmaktadırlar. Ama hiçbir demagoji düzenin yıkılmasını ve düzen savunucularının sonunu engelleyemeyecek. Başta işçi sınıfımız olduğu halde tüm halk, faşizmin olduğu gibi, reformizmin de revizyonizmin de yüzünü görmekte ve devrim alternatifine yönelmektedirler. Proleter devrimci hareket, giderek kitleler içerisinde kök salmakta, düzene karşı 10 binleri seferber etmektedir. Gerek proleter devrimcilerin yoğun propaganda, ajitasyon, örgütlenme faaliyetleri, gerekse kitlelerin kendi deney ve tecrübeleri, devrimin tek çare olduğunu açıkça gözler önüne sermektedir. Düzenden kopan kitleler, hızla devrimcileşmekte, proleter devrimci ve demokrat hareketlerin etrafında toplanmaktadır. Bu yöneliş, hakim sınıfların yüreğine korku salmakta, onları daha da saldırganlaştırmaktadır. Ancak kitlelerin örgütlü devrimci gücü karşısında son örneği Adana'da olduğu gibi bu saldırılar artık sökmemektedir.

Hakim sınıfların tüm çabaları düzene istikrar kazandıramayacaktır. Geniş halk kitleleri için soygun ve zulümden kurtulmanın yolu emperyalizme ve faşizme karşı bağımsızlık ve demokrasinin elde edilmesinden geçmektedir. Ancak proletarya önderliğinde ve hegemonyasında demokratik halk iktidarı zulüm ve sömürüye son verecek, sömürücü ve zalimleri düzenleriyle birlikte tarihin çöplüğüne atacaktır.

BEDEN EĞİTİMİ ÖĞRETMENLERİ DERNEĞİ GENEL MERKEZ SEÇİMLERİNİ YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER KAZANDI

Beden Eğitimi Öğretmenleri Olağan Genel Kongresi 20 Ekim 1979 Cumartesi günü yapıldı. Çeşitli konu ve sorunların ele alındığı, tartışıldığı ve en çok katılımın olduğu bu toplantıya200'eyakın kişi gelmişti. Açılıştan sonra divan seçimlerine 3 liste girdi. Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin listesi ezici bir üstünlük sağlayarak 95 oyla divanı aldı. "DÖ" listesi 28,Revizyonist karması ise 22 oy aldılar.

Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin kesin üstünlüğü anlaşıldıktan sonra "DÖ" ve revizyonistler kongreyi sabote etmek için bir hayli ter döktüler. Kongreyi çıkmaza sokmak ve usulsuz yaptırabilmek için ne gerekiyorsa dediler. Mevcut tüzüğe göre işlem yapılmamasını savundular. Amaçları kongreyi usulsuz yaptırmak ve daha sonrada ertelenmesini sağlamaktı. Ama alışılagelmiş olan bu oyunları sökmedi ve boşa çıkartıldı.

Toplantıda YDBEÖ'leri çeşitli konulara ilişkin görüşlerini anlattılar. Konuşmalarda içinde bulunduğumuz durum, egemen sınıfların saldırıları ve buna karşı kitlelerin mücadelesinin durdurulamadığı belirtildi. "...Emekçi halk kitleleri ve öğretmenler bu saldırılara boyun eğmiyorlar. Hergün yüzbinlerce kişi mücadele isteği ile ileri atılıyor. Faşist cinayet yuvaları MHP, ÜGD'nin kapatılmasını, MİT, Kontrgerilla'nın dağıtılmasını ve Sıkıyönetimin kaldırılmasını istiyor. Bu cinayet yuvalarının üstüne yürünüyor. Zamlara, hayat pahalılığına karşı ayağa kalkıyor. Ne cinayetleri ne Sıkıyönetimleri sökmüyor. Grevler, boykotlar, kitle gösterileri birbirini izliyor" dendi.

"...Biz Beden Eğitimi Öğretmenlerinin birçok sorunları var. Bunlar Emekçi halk kitlelerinin sorunlarından ayrı ele alınamayacağı gibi, geneldeki öğretmen sorunların dan da soyutlanamaz. Emekçi kitleler ve tüm öğretmenler üzerinde sürdürülen acımasız baskı, soygun ve sömürü aynı şekilde bizler üzerinde de eksiksiz bir biçimde uygulanmaktadır. Bir bütün olarak bu baskı ve saldırılara karşı mücadele, diğer çalışanların mücadelesiyle birleştirilirse, ancak sorunların çözümünde kalıcı ve başarılı adımlar atmak mümkün olur. O nedenledir ki, derneğimiz sorunları uğruna yürüteceği mücadelesini, uzlaşmaz bir temelde ele alan kitle örgütleriyle dayanışma içersinde vermelidir..."

Bunların yanında spor anlayışı konusunda da şunlar söylendi. "...Spor aynı zamanda genel kültürün bir parçası olarak sınıfsal bir silah, üst yapı olgusu ve mücadele alanıdır. Bu mücadele alanının genel mücadeleye yani bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine tabi kılınarak çok iyi kullanılması gerekir"

Taleplerimiz ve yürütülecek mücadeleler konusunda da, Sendika hakkı mücadelesinin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine tabi kılınarak genel greve hazırlanılması ve bunun örgütlenmesinin yaratılması belirtildi. "Haklarımızı almak için de örgütlü mücadeleden başka çıkar yol yoktur. Bunun için önce örgütümüzün doğru aktif bir önderliğe kavuşması gerekmektedir. Yurtsever Devrimci Beden Eğitimi Öğretmenleri olarak böyle bir görevi başarı ile yüreteceğimize inanıyoruz."

Gündemin seçimler bölümüne geçildiğinde yönetime gelme umudu hiç mi hiç olmayan "DÖ" taraftarlarıysa lonu terk ettiler. Onları Revizyonistler izledi. Seçime Yurtsever Devrimci Öğretmen listesi yalnız başına katıldı. 121 oyla seçimleri aldı.

KEŞAP

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN
MUSTAFA YAŞAR ÖLÜMÜNÜN
1.YILDÖNÜMÜNDE ANILDI

18 Eylül 1978'de Örnektepe'de faşist caniler tarafından katledilen Yurtsever Devrimci Öğretmen Mustafa Yaşar'ı anmak için ölümünün 1.yıldönümünde Giresun, Keşap YDÖ ve YDGD bir kampanya başlattı. Mezarını yaptırmak için bağış topladık.

18 Eylül'de mezarı başına gidilerek yaptırılan mezar taşı kondu. Saygı duruşundan sonra YDÖ ve YDGD adına konuşmalar yapıldı. Dönüşte topluca sloganlar atılarak bildiri dağıtıldı.

19 Eylül'de de bir gece yapılması kararlaştırılmıştı. Gece çalışmaları sırasında sokaklara afişleme yapıldı. Mustafa Yaşar'ın faşist canilerce öldürülmesini protesto eden bildiriler dağıtıldı. Bildiri dağıtan 2 YDGD üyesini jandarma gözaltına aldı. Ancak kitlenin kararlılığı ve tepkisi karşısında serbest bırakmak zorunda kaldı.

Gece Halkın Kurtuluşu ve D. Yol taraftarlarının birlikte düzenlediği bir gece oldu. Keşap Töb-Der salonunda 250 YDÖ, YDGD ve D. Yol taraftarının katılımıyla gece gerçekleştirildi.

Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra Giresun Y.D.G.D. korosu Enternasyonal'i söyledi. Enternasyonal'in söylenmesine kitle de katıldı. Daha sonra Y.D.Ö. adına yapılan konuşmada Mustafa Yaşar'ın hayatı ve mücadelesi anlatıldı. Töb-Der'in bugünkü durumu, öğretmen mücadelesinin sorunları belirtildi.

D.Ö. adına yapılan konuşmada arkadaş halk güçlerinin birliği konusunu vurguladı. Y.D.G.F. ve D. Yol adına yapılan konuşmaları koronun ve devrimci ozanların söylediği türküler, marşlar izledi.

Faşist diktatörlüğün militarist güçleri geceye müdahale etmek, salona girmek istedilerse de kitle direnerek buna izin vermedi.

Coşkulu bir biçimde geçen gece mücadelemizi ilerletmede önemli bir araç oldu.

ALAŞEHİR

Alaşehir Lisesinde görevli Töb-Der üyesi bir müdür, yine Töb-Der üyesi beş(5) öğretmenin sürülmesinde baş rol oynadı. Lise müdürü Derya Gölgelioğlu yüzüne HE maskesi takınmasına rağmen özünde "BD"cı sosyal faşisttir. Okulu kendi çiftliği gibi görmüş ve öyle yönetmeye kalkışmıştır.

Öğretmen ve öğrencilerin kazanılmış haklarını çiğnemeye kalkmış ve her türlü anti-demokratik uygulamaya başvurmuştur. Yeni faşist disiplin yönetmeliğine iyice sarılarak, uygulamalarını hızlandırmıştır. Bir faşist dövüldü diye okula polisi, jandarmayı dolduran, öğrencileri polise teslim eden, devrimci öğrencilere küfür eden, hapishaneye gönderen, okuldan attıran Derya Gölgelioğlu, öğretmenler üzerinde de çeşitli baskı yöntemlerini uygulamaya çalışmıştır.

Onun bu uygulamaları karşısında tavır alan, kendini teşhir eden Yurtsever Devrimci Öğretmenler üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmıştır. Yurtsever Devrimci Öğretmenlere ek ders vermemiş (Okulda ek ders bulunduğu, Töb-Der'li olmayan öğretmenlere ve okul dışından öğretmenlere verildiği halde) sudan bahanelerle haklarında soruşturma açmıştır. Bu öğretmenlerin öğrencilere farklı davrandığını söyleyerek vb. dedikodularla öğrencileri Yurtsever Devrimci öğretmenlere kışkırtmaya çalışmıştır. Bir arkadaşımızı "Yıpratmak" amacı ile Müdür Yardımcılığı görevinden aldırtmıştır. Okula yeni atanan bir arkadaşımızı keyfi olarak göreve başlatmak istememiştir. YDÖ'lerin velisi bulunduğu öğrencileri odasına getirerek tehdit etmiş ve gerekçesiz olarak velilerini değiştirmeleri yolunda baskılar uygulamıştır. Daha pek çok yöntemlerle okulda YDÖ ve Demokrat öğretmenleri Devrimci öğrencileri baskı altında tutmaya çalışmıştır. YDÖ'ler uzlaşmazca bunun karşısında durmuşlar okulda ve Töb-Der'de bu sosyal-faşisti teşhir etmişlerdir.

Sosyal-faşist müdür hazırladığı düzmece belgelerle CHP Alaşehir yöneticileri ve parlamenterlerle (YUPİ ekelinin temsilcisi olduğu dilden dile dolaşan Zeki Karagözlü vd.) birlikte soruşturma açılmasını sağladılar.

Manisa Milli Eğitiminden gelen Müfettişler: "SİZ 5 ÖĞRETMEN TÖB-DER'DE TOPLANIP HÜKÜMETİ [illegible]ETİRİYORMUŞSUNUZ OKUL MÜDÜRÜ HAKKINDA MENFİ PROPAGANDA YAPIYORMUŞSUNUZ ÖĞRENCİLERİ KIŞKIRTIYORMUŞSUNUZ. ÖĞRENCİLERE VE HALKA KENDİ GÖRÜŞLERİNİZİ EMPOZE ETMEYE ÇALIŞIYORMUŞSUNUZ HEDİNİZİN HALKIN KURTULUŞU FRAKSİYONUNDAN OLDUĞU SÖYLENİYOR- DOĞRU MU?" vb. sorular sorarak esas olarak YDÖ'leri sürgün ettirmek için soruşturma yapıldığını açığa vurdular. (Soruşturma için gelen müfettişlerde Töb-Der üyeleri Müfettiş ERDOĞAN İNAR ve Milli Eğt.Müd.YRD. FARUK AKÇA.)

Bu arada bizzat Ankara'ya giden sosyal-faşist müdür ve CHP'liler Bakanlık müfettişleri getirttiler. Gelen bakanlık müfettişleri arkadaşlarımıza şu soruları sormuşlardır: OKUL MÜDÜRÜ HAKKINDA MENFİ PROPAGANDA YAPIYORMUŞSUNUZ? ÖĞRENCİLERLE POLİS FAALİYETİ YAPIYORMUŞSUNUZ? OKULDA BİLDİRİ DAĞITIYORMUŞSUNUZ? Müfettişler Alaşehirde dağıtılmış olan tüm Yurtsever Devrimci ve devrimcilerin bildirilerini arkadaşlarımıza göstermişlerdir. Bu adı geçen müdürün aynı zamanda öğretmenleri fişlediğini ve onları polis gibi takip ettiğini, bir ihbarcı gibi de polise bildirdiğini göstermektedir. Bu sosyal-faşist TÖB—DER'den atılmalıdır.

Yürütülen teşhir faaliyeti sonucu Alaşehir'de barınamayacak hale gelen sosyal-faşist Derya Gölgelioğlu, tayinini yaptırarak İZMİR—SEFERHİSAR Lisesi İngilizce Öğretmenliğine kaçmıştır.

Yurtsever devrimci-demokrat öğretmenler ise:

Güngör Devlen Alaşehir Lisesinden Sarıgöl Lisesine (YDÖ)

Nalan Bardakçıoğlu Alaşehir Lisesinden Sarıgöl Lisesine (YDÖ)

Tevfik Devlen Alaşehir Lisesinden Sarıgöl İmam Hatip Lisesine (YDÖ)

M. Kamil Bal Alaşehir Ortaokulundan Turgutlu Ahmetli Lisesine (YDÖ)

Özdemir Atalan Alaşehir Lisesinden Turgutlu Ticaret Lisesine (Demokrat) sürüldüler.

Ayrıca ilçemizde ilkokul öğretmeni olarak görev yapan TÖB—DER üyesi Mehmet Karakuyu arkadaş yine bir soruşturma sonucu Akhisar ilçesinin bir köyüne sürgün edildi.

Alaşehir YDÖ'nün sürgünlere karşı yürüttüğü mücadele devam etmektedir; sonuçlarıyla birlikte gazetemize gönderilecektir.

AKÇAABAT

Son günlerde yüzü daha da açığa çıkan resmi ve sivil faşist cinayet örgütleri halk ve devrimciler üzerindeki saldırılarını yoğunlaştırdılar. Bu saldırılar öğretmenler ve onların tek kararlı savunucusu Y.D.Ö. üzerinde de artmaktadır.

Y.D.Ö. gazetesini öğretmenlerin taleplerinin tek savunucusu ve en geniş kitleye ulaşmada bir propaganda aracı olarak kavrayan Akçaabat Y.D.Ö. 3.9.1979 günü öğretmenlerin maaş aldıkları merkez ilkokullarında gazete sattılar. Gazete öğretmenler tarafından ilgiyle karşılandı. Bu sırada bir gurup (sonradan M.H.P. ve Ü.G.D.'li olduklarını öğrendik) gazete satmakta olan arkadaştan bir gazete aldı ve yırttı. Duruma anında müdahale edilmesi karşısında bahçeyi terketmek zorunda kaldılar. Daha sonra öğretmenlerin maaş aldığı yerde propaganda yapılarak öğretmenlerle birlikte faşist çetenin peşinden gidildiyse de bulunamadı.

Bu durum öğretmenlerin Y.D.Ö.'ye ve gazetesine sahip çıkması; faşist cinayet şebekelerinin teşhir edilerek üstlerine gidilmesi açısından olumluydu. Ancak daha geniş ve kapsamlı bir faaliyetle öğretmenlere gidilmemesi, sadece orada bulunan öğretmenlere anlatılmakla yetinilmesi bir zaafımızdı.

Biz Akçaabat'lı Y.D.Ö.ler olarak bir kere daha dost düşman herkese ilan ediyoruz: Öğretmen mücadelesini tüm engelleme çabalarına rağmen ilerleteceğiz.

M.H.P. Ü.G.D. Kapatılsın. Katillerden Hesap Sorulsun.

MANİSA

Manisa TÖB-DER Şubesinde 1.9.1979 günü İlçe TÖB-DER Şube yöneticilerinin katıldığı ve Milli Eğitim Müdürünün de hazır bulunduğu bir toplantı yapıldı.

TÖB-DER şubeleri ile Milli Eğitim Müdürlüğü arasındaki ilişki ve çelişkilerin değerlendirildiği toplantı revizyonist gruplar arası koltuk kavgasının açıkça sergilenmesi açısından büyük bir önem taşıyordu. Toplantıya katılan Turgutlu Şubesi yönetimindeki Demokrasi İçin Birlik revizyonistlerinin ilköğretim Müdürlüğü ve Milli Eğitim Müdür Yardımcılığı gibi makamlara kendi adamlarını getirtme doğrultusundaki çabaları "koltuk kavgası"nın merkezini oluşturdu. MC. döneminde TÖB-DER'den istifa edip sonra yeniden üye olan birinin Milli Eğitim Müdür Yardımcılığı'na atanmasını "sözde" eleştiren Turgutlu Şubesinin bu çıkarcı tavrı, bu kişinin halen Turgutlu TÖB-DER üyesi olmasıyla birleşince daha da somutlaştı. Öte yandan, yaptığı atamayı Turgutlu Şubesinin bu çelişkisini yakalayarak savunmaya çalışan Milli Eğitim Müdürünün tavrı da taraftarların olaya ne kadar "devrimci" bir tarzda yaklaştıklarının göstergesi oldu.

Toplantı her türden revizyonistin düzenle ve onun kurumlarıyla uzlaşma hazırlıklarının bir ifadesi durumunda gelişirken devrimcilerle aralarındaki çelişkilerin netleşmesine de hizmet etti. Faşist Diktatörlüğün öğretmenler üzerindeki baskı ve kıyımlarının uygulayıcısı olmayı hiç de yadsımayan ama bunu "daha yumuşak" biçimlere dönüştürmekle "devrimci görevini" yerine getirdiğini övünerek belirten Milli Eğitim Müdürüne karşı Devrimci Öğretmen grubunun tavrı ise hayli ilginçti.

Demirci TÖB-DER Şube başkanı "biz her türlü sorunumuzda idareyi yanımızda bulduk, Milli Eğitim Müdürüne huzurunuzda teşekkür ederim" derken TÖB-DER'li öğretmenlerin sürgününün "yumuşak" uygulayıcısı durumundaki Milli Eğitim Müdürlüğü ile pek de çelişkilerinin olmadığını, "uyumlu" bir şekilde çalıştıklarını belirtiyordu.

Toplantıya Alaşehir TÖB-DER temsilcisi olarak katılan YDÖ'lü arkadaş ise Alaşehir'den sürgün edilen 5 TÖB-DER'li öğretmenin kıyımlarında faşist-feodal eğitim sisteminin uygulayıcısı durumunda olan TÖB-DER üyesi Milli Eğitim Müdürlüğü görevlilerinin nasıl bir işte kullanıldıklarını ortaya koyup bu işlemdeki konumlarını kavramaları ve öğretmeni öğretmene kıydıran faşist-feodal sisteme alet olunmaması gerektiğini belirtti.

Manisa bölgesindeki Demokrasi İçin Birlik, Birlik Dayanışma ve Halkçı Eğitimcilerin TÖB-DER'li öğretmenlerin kıyımlarına, her türlü baskılara karşı sessiz kalırken "koltuk" başında giriştikleri kavga onların öğretmen sorunlarına ne denli uzak olduklarını gösterdiği gibi CHP reformizmiyle uzlaşmalarının ve düzenin sadık savunucusu olduklarının en açık göstergesidir.

Öğretmen hareketi kendi içindeki bu safraları, her türden revizyonist ve reformist engelleri yıkarak yükselecektir.

Hakkımızı

aşağıdan gelen devrimci baskılar sonucu, örgüt, ileri mücadeleler konusunda karar almak zorunda da kalacaktır ve revizyonistlerin mücadeleye verdikleri zarar ortadan kaldırılabilecektir.

İşte YDÖ'nün bugün öğretmen mücadelesi ve bu mücadelede birliğin sağlanması üzerine temel kavrayışı budur. Bundan dolayı, bütün YDÖ'ler her ilde ilçede ve birimde acil ekonomik ve siyasi taleplerimiz temelinde ajitasyonu yoğunlaştırıp, en gerisinden en ileri biçimlerine kadar somut duruma uygun eylem biçimlerine başvurarak, öğretmen kitlelerini açık mücadelelere çekme çalışmasını ihmal etmeden sürdürmelidir. Öte yandan halk güçlerinin birliğine de önem vermekten geri kalmamalı, bu sorunu kitlelerle tartışmalı, "DÖ" ile eylem birlikleri sağlamaya, boykot (eylem - grev) komiteleri oluşturmaya, böylece mücadelenin güçlü bir şekilde örgütlenmesinin şartlarını yaratmaya çalışmalıdırlar. YDÖ'ler olarak en küçük bir tereddüt ya da bekleyiş içerisine girmemeliyiz. Biz, kitleleri ne ölçüde etkileyebilirsek, düşüncelerimizi onlara ne ölçüde kavratıp, onları harekete geçirebilirsek, birlik o ölçüde hızla ve güçlü olarak gerçekleşebilecektir.

Adana

Tüm bunlar, faşist diktatörlüğün resmi ve sivil cinayet şebekelerinin iç içe olduğunu en açık bir biçimde göstermektedir. MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla, ETKO, TİT, TYK hepsi iç içe geçmiş cinayet şebekeleridir. Saldırı ve katliamlarını sürdürmektedirler.

Adana'da, Tarsus'da ve ülkenin daha birçok yerinde tezgahlanan bu saldırı ve provokasyonların amacı emekçi halkı sindirmek, mücadelesini ezmektir. Hakim sınıflar bu amaçlarından vazgeçmiş değillerdir. Faşist cinayet odakları MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla yeni provokasyonların, saldırı ve katliamların hesapları içindedirler.

Özellikle okulların açılması ile birlikte yeni toplu katliamlar, saldırılar sıklaşacaktır. Bu konuda şimdiden uyanık olunmalıdır.

Adana ve Tarsus'da olduğu gibi buralarda da gereken cevap verilmeli bu saldırı ve provokasyonlar püskürtülerek cinayet odaklarının üstüne gidilip dağıtılmalıdır.

MHP, ÜGD KAPATILMALI, MİT, KONTR-GERİLLA DAĞITILMALIDIR !

SÜRGÜN VE KIYIMLAR SÜRÜYOR

EMİRDAĞ

Faşist diktatörlüğün saldırıları sonucu Emirdağ TÖB—DER üyesi iki öğretmen arkadaş, Bayat ve Rize Ardeşen'de katledildiler.

T. Erkan Eskiçırak ve Seyit Aktan, faşizme karşı mücadelede örnek alacağımız, kararlı, boyuneğmez, militan, mücadeleci öğretmenlerdi.

MHP ve ÜGD'li katillerce katledilen bu arkadaşlarla ilgili olarak faşist diktatörlük çeşitli yalan ve demagojilere girişmiş, Seyit Aktan arkadaşımızın kendi kendini vurduğu yalanını yaymıştır. Bu yalana Emirdağ TÖB—DER Şubesi yönetiminde bulunan B.D'cı revizyonistler de ortak olmuştur.

YDÖ ve DÖ ortaklaşa faaliyet yürüterek, faşist diktatörlüğü ve onların cinayetlerini teşhir etmiş, öldürülen arkadaşlara sahip çıkmışlardır.

BANDIRMA

Şehit Süleyman Bey yatılı ortaokulunda alabildiğine sürdürülen baskı ve haksızlıklara karşı mücadele eden YDÖ Nurcan Bilgiç, CHP, TKP, TİKP, MHP'li öğretmen ve idarecilerden oluşan gerici bir blokun çabaları sonucu Kütahya'ya sürüldü. Eşi de Bandırma'da öğretmen olan Nurcan Bilgiç gerici blok tarafından önce disiplin kurulu üyeliğinden alındı. Daha sonra da öğretmenler odasına bırakılan ve tüm devrimci, demokrat, yurtseverleri 1 Mayıs mitinglerine katılmaya çağıran bir bildiri bahane edilerek bu arkadaş hakkında soruşturma açıldı. Faşist diktatörlüğe ihbar edildi. Başını okul müdürünün çektiği gerici blokun düzmece ifadeleriyle ailesi parçalanarak sürgün edildi.

GÖLE

Göle TÖB—DER Şubesinde YDÖ'nün yönetime gelmesiyle birlikte şube aktif olarak mücadeleye girip, geniş öğretmen kitlesini örgütledi. 48 olan üye sayısı kısa zamanda 200'e ulaştı. Şube bülteni, seminer, kol çalışmaları vb. faaliyetler öğretmen mücadelesini ilerletip, canlılık kazandırdı.

Bu çalışmalar, faşist diktatörlüğü ve onun resmi-sivil güçlerini çılgına çevirdi.

Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte, şube kapatıldı. Sosyal-faşistlerin ihbarı sonucu, yöneticiler yargılandı. Ama bu saldırılardan yılmayan şube yönetimi, sıkıyönetimi ve Kahramanmaraş Katliamını protesto eden bir bildiri yayınladı.

Faşist-feodal diktatörlük, bu defa da ajan provokatör Apocular aracılığıyla YDÖ'nün mücadelesini bastırmayı denedi. Apocu ajan provokatörler YDÖ'lerin oturmakta olduğu bir kahveyi basarak kurşun yağmuruna tuttular. YDÖ Mustafa Gerger bu saldırı sonucu ağır yaralandı. Ancak bu çetenin de saldırıları mücadeleyi engelleyemedi. YDÖ, bir bildiriyle ve köy köy dolaşarak bu çeteyi teşhir etti. Faşist diktatörlük, yandaşlarını koruyarak yönetim aleyhine bir kez daha dava açtı.

Son olarak da devrimci proletaryanın "Seçimleri Boykot" kampanyasına aktif bir biçimde katılan YDÖ'ler köy gezileri, bildiri ve yazılamalarla demokrasi mücadelesinde yerlerini aldılar. Öğretmenlere ve köylere gidilerek mücadele platformu temelinde faaliyet sürdürüldü.

Faşist diktatörlük bu defa azgınca saldırdı. Yargılamalar, zindanlar ve işkencelerin arkasından sürgünler gündeme geldi. İlk olarak YDÖ önderlerinden Göle Lisesi Müdüryardımcısı Erdal Çakıcıoğlu, gerekçesiz olarak Kütahya'ya sürüldü. YDÖ, YDGD ve YDM'ler ortak bir kampayayla bu sürgünü teşhir ettiler. Köy muhtarlarından, köylülerden, esnaftan, memurlardan, öğrencilerden ve velilerden 10 bine yakın imza toplanarak protesto edildi. TÖB—DER'de militan bir toplantı yapıldı.

YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN — Aylık Siyasi Mesleki Gazete — Sahibi: Şükran Türe — Sorumlu Yazışleri Müdürü: M.Metin Eray — Yön. Yeri: 773 Sok. No:42/A - İKİÇEŞMELİK / İZMİR Yazışma Adresi: P.K. 476 Ahmetler/Ankara — Baskı: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık -Gazi Bulvarı, 18 — İZMİR

BASKI TARİHİ: 25 EKİM 1979

ARDAHAN

TUTUKLANAN ARDAHAN TÖB—DER ŞUBE BAŞKANI SERBEST BIRAKILMALIDIR

TÖB—DER Ardahan Şubesi Başkanı Yurtsever Devrimci öğretmen arkadaşımız, faşist diktatörlüğün militarist ve bürokratik güçlerinin düzmece raporlarıyla Erzurum Sıkıyönetiminde tutuklu bulunmaktadır.O,halkın sevgi ve güvenini kazanmış yiğit bir halk aydını olduğundan;emperyalizmi,ülkemizdeki uzantısı olan komprador kapitalizmi ve feodalizmi tasfiyeyi hedeflediğinden; den; faşist-feodal eğitime karşı uzlaşmaz, devrimci tavrıyla etkin mücadeleler verdiğinden; tüm eğitim emekçilerinin çıkarlarını savunduğundan; tüm ezilen, sömürülen emekçi halkın sorunlarıyla ilgilendiğinden; Türkiye proletaryası ve emekçi halkına önderlik eden proletaryanın tek, önder, paylaşılmaz öncü müfrezesi olan Marksist-Leninist partisinin kıpkızıl bayrağını yılmadan, usanmadan hayatın her alanında taşıyıp, Onun Türkiye'yi objektif, bilimsel değerlendirişini kendine rehber edindiğinden dolayı egemen sınıfların korkulu rüyası oldu. Evet, o, tam da bu tavırlarından dolayı faşist diktatörlüğün zin danlarında bulundurulmaktadır.

Sonuç olarak, emperyalizm ve komprador-feodal düzenin savunucuları, temsilcileri, destekleyicileri, eğitim emekçilerinin yiğit neferlerini sürseler de, tutuklasalar da, zindanlara atsalar da, onların savunduğu düşüncelerini asla susturamazlar, susturamayacaklar da!... Çünkü, gücünü ve desteğini halktan alan arkadaşlarımız, zindanlarda daha da yenilmez, daha da çelikten olacaktır. Zindanlar, kıyımlar, sürgünler, açığa almalar YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN'lerin devrimci kararlılığını sarsmayacak, bizatihi bizleri daha çok güçlendirecek ve faşist diktatörlüğe karşı var olan kinimizi daha çok bileyecektir.

Sürgünler, kıyımlar, açığa almalar, sıkıyönetim, Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin mücadelesini asla engelleyemeyecektir diyor ve gür sesimizle haykırıyoruz:

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET !

İstanbul Töb-Der Şube Seçimleri Yine Ertelendi

Üç yıldır kongresini yapamayan TÖB—DER İstanbul Şubesi, "Birlik Dayanışma"cıların provokasyonu sonucu 3. kez yapılamadı. "Birlik Dayanışma" (BD) daha uzunca bir süre varken kongreyi erteletme tavrına girdi.. Okullarda öğretmenleri tehdit ettiler. Kongreye gitmeyin olay çıkacak şeklinde propaganda yaptılar. Kendilerinin "egemen" olduğu okullarda propaganda yapmaya gelen öğretmenleri kongreye davet eden bayan öğretmenlere saldırdılar. Sizin yerinize erkekler gelseydi de göreydik diyerek ne kadar "kabadayı" olduklarını gösterdiler. Bana yar olmayanı başkalarına da yar etmem mantığı ile hareket ettiler. İstanbullu binlerce öğretmen, bunların üç yıl önce de kongreye saldırısını yaşamıştı. Şube lokalinin besleme güçlerce işgalini yaşadık. Bunun sonucu öğretmenler bir süre kendi örgütlerine giremediler.

BD'nın 4. Olağan Genel Kongrede ayrı kongre toplamalarını, TÖB—DER'i iki başlı hale getirmelerini, örgütü mahkeme kapılarına düşürmelerini yaşadık. Yönetimde bulundukları şubelerden topladıkları ödentileri, TÖB—DER Genel Merkezine göndermeyerek, yediklerini yaşadık. Son olarak İstanbul Şubesini yeniden işgal etme denemesini gördük.

İstanbullu öğretmenler, bunların bölücülüğünü, yiyiciliğini, öğretmenlere düşmanlığını kendi öz deneyleriyle kavradı. Kimlerin dost, kimlerin düşman olduğunu kavramaya başladı. Bunun sonucu olarak 20 Ekim 1979 Cumartesi günkü kongrede BD'cıların bir avuç kaldığı, tecrit olduğu açıkça görüldü.

Kongreyi engellemek, öğretmenleri örgütsüz bırakmak amacıyla, öğretmenlere kongreye katılmamalarını kongre salonunu dağıtacakları tehdidini savurdular. Kongre günü Rus sosyal-emperyalizminin besleme uşaklarını kongre salonu çevresine yığdılar; öğretmen olmayan bu beslemeler, kongreye katılmaya gelen öğretmenleri engellemek, onlara gözdağı vermek için çeşitli sataşmalarda, bayan öğretmenlere laf atmalarda bulundular. Bu besleme güçler, TÖB—DER'de revizyonistlere karşı mücadelede öğretmenlere güvenmeyi esas almayan Devrimci Öğretmen (DÖ) taraftarı gençlere silahlı saldırıda bulundular. Öte yandan İGD'li beslemelerin arasından binbir zorlukla da olsa öğretmenler kongre salonuna girebildiler.

Daha kongre başlamadan BD'cı 100 kişilik bir "öğretmen" grubu, kongre salonunda yerini almıştı. Bunlar önlerindeki masaları, oturdukları sandalyeleri kırarak sopa haline getirdiler. Bir yandan "Demokratik Kongre" sloganını sahtekarca bağırıyorlar; bir yandan da kürsüye, kongreye katılan öğretmenlerin üzerine tahta parçaları ve taşıyıp getirdikleri çeşitli yaralayıcı maddeleri fırlatıyorlardı.

"BİRLİK DAYANIŞMA"CILARIN TEK BİR HEDEFİ VARDI : ÖĞRETMENLERİ KORKUTUP KAÇIRMAK, KONGREYİ ENGELLEMEK

Kongre, BD'cıların bu provokatif saldırıları altında başladı. Bu arada gürültüler ve BD'nın masa, saldalye kırma eylemi arasında yönetim kurulu, kongrenin başladığını, divan için iki liste bulunduğunu, "Devrimci Öğretmen" listesini oya sunduğunu açıkladı. DÖ taraftarları, parmaklarını kaldırdılar. Yönetim kurulu daha kendi oylarını bile saymadan, kendi listesinin divana seçildiğini açıkladı. İkinci liste ise hiç oylanmamıştı.

Aynı anda kongre güvenliği olmadığı gerekçesiyle hükümet komiserinin kongreyi ertelediği açıklandı.

BD'cılar bu kongrede ihanetlerine bir yenisini ekledi. Tertipleriyle, provokatif, saldırgan davranışlarıyla kongrenin ertelenmesinin baş sorumlusudurlar. Suçludurlar. Masa ve sandalyeleri kıranlar bunlardır. Taş ve sopaları kürsüye ve öğretmenlere atanlar bunlardır. BD'nın bu provokasyonu; devrimci, demokratik öğretmen hareketinin giderek yükseldiği, öğretmenlere ve örgütümüze yoğun saldırıların olduğu, bu saldırılara karşı GREVLİ, TOPLUSÖZLEŞMELİ SENDİKA elde edilmesi için aktif mücadelelere atılmamız gereken bir dönemde olmuştur. "Birlik Dayanışma" özellikle bu dönemi seçerek ihanetini ve sendika talebimiz önünde de engel teşkil ettiğini bir kez daha göstermiştir.

REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDE KOMPLOCULUK ÇÖZÜM DEĞİLDİR DEVRİMCİ ÖĞRETMEN GRUBU BU TAVRI TERKETMELİDİR

Tüm bunlar olurken, Devrimci Öğretmen grubu ise her ne pahasına olursa olsun yönetimi alma tavrıyla hareket etmiştir. Bu arkadaşlar, kongre öncesinde bir yandan "Hayatın 'Devrimci Öğretmen' ile "Yurtsever Devrimci Öğretmen" ittifakını dayattığını" soylemiş, ama somut, elle tutulur hiçbir adım atmamıştır. DÖ—YDÖ birliğinin kongre anına kadar öğretmenlerden gizlenmesinden yana olmuşlardır. Her şeyi oldubittiye getirmeyi, darbeciliği alışkanlık edinen DÖ'ler, kongre divan oylamasında da, sadece kendi listelerini oylayarak seçimin bittiğini, kendi listelerinin seçildiğini açıklayarak, eşine ender rastlanan bir anti-demokratiklik, kapkaççılık örneği göstermişlerdir. Kongrenin dağılmasından sonra da yaptıkları darbeye yasal ve fiili geçerlilik kazandırmak amacıyla bizden divan aday listemizi geri çektiğimizi açıklamamızı istemişlerdir. Bizi kendi komplolarına alet etmeye çağırmışlardır.

Revizyonizme karşı mücadele, komploculuk ve komplolara alet olmak değildir. Revizyonizme karşı mücadelede başarının tek yolu, öğretmenlerin çıkarlarını öğretmenlerin özgücüne dayanarak savunmaktan, birliği sağlamaktan, ilkeli açık ve dürüst olmaktan geçer.

* HİÇBİR İHANET, ÖĞRETMENLERİN GREV VE SENDİKA HAKKI İÇİN GREVE HAZIRLANMASINI ENGELLEYEMEZ !

* YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN SAFLARINDAKİ UZLAŞMAZ, KARARLI, MÜCADELECİ BİRLİĞİ !

* FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !

İSTANBUL
Yurtsever Devrimci Öğretmen

Öğretmen mücadelesi ve YDÖ

Yurtsever Devrimci Öğretmenin 1975'lerde öğretmen mücadelesi içerisinde yerini alması ile birlikte yepyeni bir ışık ve yepyeni bir alternatif doğdu. O günlere kadar 60 yıllık öğretmen mücadelesi reformist, revizyonist "önderlikler" peşinde oradan oraya yalpalayıp duruyordu. Öğretmen mücadelesinin kimlere karşı, hangi anlayışla ve nasıl gelişeceği konusunda berrak ve doğru bir düşünce ortaya konulmamıştı. Gerek TÖS döneminde, gerekse TÖB—DER'in ilk yıllarında CHP reformizminin etkilerinde kalan yöneticiler, örgütümüzü CHP'nin bir yan kuruluşu haline getirdiler. CHP reformizmi TÖB—DER aracılığı ile kitleler ve özel olarak da öğretmenler üzerinde reformist hayaller yayıyordu. Bu durum 1975'lere kadar devam etti. 1975'lerde Türkiye'de genel olarak siyasal saflaşma hızla olgunlaştı. 1970'lerin küçük-burjuva devrimci-demokrat hareketlerinin yenilgisinin yarattığı ortamdan yararlanan revizyonistler kitlelerin siyasete karşı duyarlı kesimleri içerisinde cirit atmaya başladılar. Bir süre sonra öğretmenler içerisinde de etkinliklerini kurdular. Öğretmen kitlesinin önüne CHP mi, yoksa CHP dışındaki "sosyalistler" mi? ikilemini dayattılar. Devrim ve sosyalizmin öğretmen kitlesi içerisindeki prestijini çok iyi istismar edebilen revizyonistler, 1975'te yapılan olağanüstü kongrede yönetimi ellerine geçirdiler.

TÖB—DER içerisinde bu gelişmeler olurken, öte yandan 1971 yenilgisinden olumlu dersler çıkaran proleter devrimciler, geçmişin eleştirisi temelinde kendilerini aşarak, revizyonizme, reformizme ve oportünizme karşı, devrimci siyaseti kitlelere açtılar. Bu proleter devrimci siyaset, öğretmen mücadelesi içerisinde de yankı buldu ve bunun sonucu olarak YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞ—RETMEN faaliyeti başladı.

YDÖ'nün ilk ortaya çıkması ile birlikte, öğretmen mücadelesi içerisinde büyük bir eksiklik giderilmiş oldu. Var olan reformist, revizyonist, maceracı anlayışlara alternatif olarak uzlaşmaz militan, devrimci bir mücadele anlayışı YDÖ tarafından savunulmaya başlandı. YDÖ, örgüt içerisinde en büyük tehlikenin revizyonizm olduğunu açık bir şekilde ortaya koydu. Revizyonistlerin düzene karşı olmadıklarını, aksine düzenin parçası olduklarını, bu yüzden de öğretmen mücadelesini düzene yönelmekten alıkoymak istediğini belirtti. Öğretmen mücadelesinin uzlaşmaz bir çizgide yükseltilmesi ve faşist diktatörlükten haklarımızın söke söke alınabilmesi için revizyonist barikatların parçalanmasını, revizyonistlerin teşhir ve tecrit edilerek mücadelenin önünün temizlenmesini savundu.

Öğretmen mücadelesinin gelişim seyri içerisinde YDÖ'nün tespitleri hayat tarafından doğrulandı. Revizyonistlerin ihaneti hayatın her alanında kitleler tarafından görülmeye ve buna paralel olarak da YDÖ gelişip, güçlenmeye başladı. Bu gelişimiyle YDÖ, revizyonistlerin ve faşist diktatörlüğün boy hedefi haline geldi. Nitekim 5 Şubat 1977 ve sonrasında revizyonistler, faşist diktatörlükle el ele yoğun bir saldırı kampanyası başlattılar. YDÖ'lerin yönetimde bulunduğu 20'yi aşkın şube kapatılarak, yönetimlerine işten el çektirildi. 100'ü aşkın arkadaşımız ihraç edildi. Revizyonistlerin bu saldırısından yararlanma fırsatı kaçırmayan reformistler ve ortayolcular, yeni şube seçimlerinde "Bunları (YDÖ'lüleri) seçerseniz şube yeniden kapatılır" diyerek parsa topladılar.

Siyasi olarak öğretmen mücadelesinde tek doğru çizgiyi savunan YDÖ, o dönemde örgütlülüğünü yeterince pekiştirmediği için büyük ölçüde geçici olarak gerilemeye başladı. 1976'da genel kurula 87 delege ile katılan YDÖ, 1978 olağan kongresinde ancak 24 delege ile yer alabildi.

1978'de yapılan 4. Olağan Kongre, TÖB—DER içindeki tüm gruplar açısından önemli bir sınav oldu. Bu sınavdan yüz akıyla çıkan tek grup YDÖ oldu. Revizyonistler, post kavgası içerisinde birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek zorunda kalırken, öğretmen grupları içerisinde nicel bir ağırlığı olan hatta sayısal olarak en büyük grup durumunda olan "Devrimci Öğretmen" grubunu kısa vadeli çıkarlar uğruna revizyonistlerin bir kesimi ile uzlaştı. Bu durum "DÖ"nün "revizyonizme karşı mücadeleyi ancak biz yürütebiliriz, revizyonist Gazioğlu yönetimini biz yıkabiliriz" şeklindeki sözlerinin demagojiden öte gitmediğinin göstergesiydi.

4. Olağan Kongrede YDÖ revizyonizmin teşhiri için her türlü olanaktan yararlandı. Öğretmen mücadelesinin geleceğini vaat eden devrimci platformunu ortaya koydu. Kendi dışındaki demokrasi güçlerini, revizyonizme, faşist diktatörlüğe, faşist-feodal eğitime karşı uzlaşmaz mücadele temelinde birliğe çağırdı. Oluşturduğu Demokratik Birlik Platformunu kitlelere en geniş şekilde anlattı ve kongre sonuna kadar tavizsizce savundu. Kongrede uzlaşmazlığın, mücadeleciliğin ve halk güçlerinin birliğinin kararlı savunucusu oldu. YDÖ'nün bu tavrı kitleler tarafından gözleniyordu. Nitekim YDÖ'nün 4. Olağan Kongredeki tavrı, dost-düşman herkes tarafından ilgiyle izlendi. Ortaya koyduğumuz platforma karşı kimse ağzını açıp da tek bir kelime bile söyleyemedi. Hâlâ da söyleyemiyorlar.

4. Olağan Kongre, sonrası durum değerlendirmesi yapan YDÖ, ortaya koyduğu çizginin doğruluğunun hayat tarafından kanıtlandığını ve bu çizginin eğitim emekçilerine maledilmesi için çabaların daha da yoğunlaştırılmasını kararlaştırdı. YDÖ'ler her yerde öğretmen mücadelesinin en önünde yer aldılar. Tek tek şubelerde de revizyonizme ve faşist diktatörlüğe karşı uzlaşmaz mücadeleler sürdürdüler. Öğretmen mücadelesinin her zaman en önünde yer aldılar.

Ortaya konulan doğru çizgi ve bu çizginin hayata geçirilmesi için yürütülen çalışmalar sonuçlar vermekte gecikmedi. YDÖ'nün gücü 1 yılda 2 katından fazlasına çıktı. 1978'de yapılan kongrede 24 delegesi olan YDÖ'nün bugün 49 delegesi vardır. Yine 1978 kongresi sırasında 19 şubenin yönetiminde olan YDÖ bugün 42 şubede tek başına 9 şubede ağırlıklı olarak ittifakla yönetimdedir. Ayrıca 10'u aşkın şubede de YDÖ'ler yönetimde temsil edilmektedirler.

Gelinen bu noktada YDÖ yine revizyonistlerin ve faşist diktatörlüğün baş hedefidir. Ama durum 1977-78'lerden oldukça farklıdır. Bugün YDÖ gerek ortaya koyduğu çizginin kitleler tarafından benimsenmesi, gerekse örgütlülüğü açısından artık bu tür saldırıları göğüsleyecek püskürtecek güçtedir. Öte yandan görevlerimiz eskisinden daha karmaşık, daha zor ve daha kaçınılmaz durumdadır. Zamların birbirini kovaladığı, devalüasyonların günlük olay haline geldiği, sıkıyönetimin ve faşist cinayet odaklarının saldırılarının hızla arttığı, sürgün, kıyım ve açığa almaların yoğunlaştığı bugünlerde öğretmenlerin tüm saldırılara karşı direnişini örgütlemek başta YDÖ'lere düşmektedir.

Bağrında güçlü mücadele potansiyeli taşıyan eğitim emekçileri, uzlaşmaz, devrimci bir önderlik arayışı içerisindedirler. Revizyonistlerin ve reformistlerin demagojik eylem çağrıları kitlelere güven vermemekte, bu çağrılar geniş öğretmen yığınları tarafından cevapsız bırakılmaktadır. Bu durum öğretmenlerin mücadeleye hazır olmadıklarının göstergesi değildir. Aksine öğretmenler, mücadele etmek istemektedirler. GTSSH istemektedirler. Hatta bu hakkı sadece ekonomik durumlarını iyileştirmek için değil, faşist diktatörlüğe karşı daha güçlü bir mevziden saldırmak için istemektedirler.

Bu durumda biz YDÖ'lere önemli görevler düşmektedir. Revizyonistlerin, tabanın baskısıyla düzenlemek [illegible]da kaldıkları eylemlere en aktif bir şekilde kat[illegible]lıyız. Biz bu eylemlere katılırken, iki yönlü görev[illegible]arşı karşıya olduğumuzu unutmamalıyız.

Birincisi; revizyonistler, kitlelerin baskıları sonucu eylem düzenlemek zorunda kaldıklarında daha baştan bu eylemleri düzen sınırları içerisinde tutarak pasifize etmeyi hedeflerler. Buna karşı uyanıklık elden bırakılmamalı, bu eylemler daha güçlü eylemler için birer basamak haline getirilmeli, kitlelerin mücadele potansiyelleri yükseltilmelidir.

İkincisi; bu eylemlerde doğru çizgi izlenerek tüm halk güçlerinin birliği için yoğun bir çaba harcanmalı ve bu birliğin oluşturulması, mücadelenin yükseltilmesinin ve revizyonistlerin tecritinin aracı olmalıdır.

Her iki görevi de en iyi şekilde yerine getirebilmek için örgütlülüğümüzü pekiştirmeli, öğretmen mücadelesi içerisinde kök salmalıyız. Öncelikle kitle mücadelesini uzlaşmaz, militan bir çizgide yükseltmeyi, halk güçlerinin birliğini sağlamayı, revizyonizmi teşhir ve tecrit etmeyi, giderek örgütümüzü eyleminin merkezine bağımsızlık ve demokrasiyi koyan, gerçekten mücadeleci, uzlaşmaz demokratik kitle örgütü haline getirmeyi, hedefleyen platformumuz, derinlemesine kavranmalı ve kitlelere de kavratılması için ısrarlı bir faaliyet yürütülmelidir.

Yurtsever Devrimci Öğretmenler, mücadelenin en önünde yer almalı, şartlara uygun eylem biçimleri önermeli ve bu önerilerini hayata geçirmek için yoğun bir propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyeti sürdürmelidirler. Her zaman doğru şeyler öneren muhalefet hareketi olma konumundan kurtulmalı. bizzat tabandan kitleleri eyleme hazırlamalı ve uygun eylem çağrıları yapmalıyız.

Doğru şeyleri tespit etmek, bu doğruların hayata geçirilmesini istemek yeterli değildir. Ancak bu tespitler için gerekli propganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmaları yapıldığı takdirde, doğrular anlam kazanacaktır. Uğrunda mücadele edilmeyen doğrular laftan öteye gitmez. Biz ne kadar doğru şeyler önerirsek önerelim, bu önerilerimiz revizyonist yöneticilerin işine gelmeyecektir. Savunduğumuz doğruları biz hayata geçireceğiz.

Bugün eğitim emekçileri geniş ölçüde reformizmin ve revizyonizmin çirkin yüzünü görerek, onlardan kopmaktadırlar ve bir arayış içerisindedirler. Biz bu arayışın alternatifi olmak zorundayız.

Önümüzdeki günler YDÖ'nün tüm birimlerde grup yürütme kurulları seçimleri yapılacaktır. Bu seçimlerde çizgimizin kavranması için yoğun bir eğitim çalışması yapalım. Kongreler, bizim öğretmen mücadelesini kavramamızın, YDÖ'nün ortaya koyduğu mücadele anlayışının kavrandığı, demokrasi ilkesinin kusursuz işletildiği alanlar olmalı, kitle bağlarımızı geliştirip güçlendirmelidir. Bu kongre sonrasında kongreden de alacağımız güçle mücadelemizi hızlandıralım. Halk güçlerinin birliği ve revizyonizmin tecriti için çabalarımızı yoğunlaştıralım.

YDÖ'ler olarak kendimizi öğretmen mücadelesinin merkezi haline getirelim.

KİTLE EYLEMLERİNDE DEVRİMCİ TAVIR

Öğretmenlerin giriştiği son eylemlerle ilgili olarak TÖB—DER içerisinde bir tartışma sözkonusudur. Bu eylemler revizyonistler tarafından potansiyel eritmek, gelişen mücadeleyi geriletmek amacıyla düzenlenmiştir; bu nedenle katılınmamalıdır". Tartışma bu düşünceyle ilgilidir. Genel Merkezin öğretmenleri bir günlük "yas tutmaya" çağırmalarını neden göstererek bir kısım öğretmen arkadaşlar, ve bazı şubeler "bu tes limiyetçi ve geri" eyleme katılınmaması gerektiğini savundular. Hatta katılmama kararları aldılar. Bir kısım arkadaşlar da "hazırlıksız bir eylemdir, başarılı olamayacaktır" diyerek karşı çıktılar ya da katılmadılar.

Bu arkadaşlar birkaç açıdan yanlış düşünmektedirler ? Bundan ötürü bu eylemlerdeki tavırları da yanlıştır. Revizyonizme karşı olan bu arkadaşlar yanlış tutumlarıyla revizyonizmin ekmeğine yağ sürmektedirler.

Her şeyden önce şunu belirtmeliyiz: Revizyonistler, kitle mücadelesini, kitle eylemlerini düzenleyerek bastırmazlar. Onlar, kitlelerin her türlü mücalesine karşıdırlar. TÖB—DER'in düzenlediği eylemler revizyonistlerin isteyerek düzenlediği eylemler değildir. Revizyonistler, öğretmen mücadelesinin yükselmesi, tabanın zorlaması (15 Eylül Başkanlar Toplantısı vs.) karşısında tecrit olmamak için eylem düzenlemek zorunda kalmışlardır. Onlar, öğretmenlerin ne ekonomik ne siyasi hiçbir talebini savunmazlar. Bu nedenle de hiçbir talep için isteyerek eylem düzenlemezler. TÖB—DER'deki revizyonistler de herhangi bir talebimiz için ya da mücadeleyi pasifize etmek için eylem düzenlememişlerdir. Revizyonistler, kitlelerin mücadele isteği karşısında sahtekar yüzlerinin açığa çıkıp, tecrit olmamak için eylem düzenlemek zorunda kalmışlardır. TÖB—DER mitingleri ve 1 günlük iş bırakma eylemleri böyle ortaya çıkmış eylemlerdir.

Revizyonistler, bu eylemleri düzenlemek zorunda kalırken, hiçbir zaman bunları sabote etmek, dar sınırlar içerisinde tutmak; "geri"eylemler olarak kalmasını sağlamak için çaba harcamaktan geri durmazlar; durmamışlardır da. Ancak bu, "geri" eylemlerin potansiyel eritmesi değil, revizyonistlerin potansiyeli eritmeye çalışmalarıdır. Daha somut olarak ifade edersek, küçük ve geri eylemler potansiyel eriten eylemler değildir. Tersine, her eylem kitlelerin mücadelesini daha da ilerleten bir kaldıraçtır. Yeter ki devrimciler bu eylemleri değerlendirebilsin. Düzenlenen son kitle eylemleri de potansiyeli düşürmemiştir. Revizyonistlerin bu doğrultuda çaba harcamaları bir gerçektir. Ama bu, revizyonistlerin tecritini hızlandırmıştır. Hangi biçimde olursa olsun, yükselen her kitle eylemi, aslında revizyonizmin daha da tecritinin, kitle mücadelesinin daha ilerlemesinin şartını yaratacaktır.

"Eylemler geridir, revizyonistler, potansiyeli eritmek için düzenledi, katılmayalım" düşüncesiyle hareket eden arkadaşlara şunu da sormak gerekir: Acaba bu eylemlere katılmamakla diğer yanlışların yanı sıra kitleleri revizyonizme terk etmiş, kitle mücadelesini engelleme ve pasifize etme çabalarını kolaylaştırmış olmuyor muyuz?

Doğru tutum şudur : Örgütümüz, revizyonistlerin örgütü değil, biz öğretmenlerin örgütüdür. Bu örgütün eylemleri, öğretmen kitlesinin zorlaması sonucu düzenlenmiş eylemlerdir. Bu eylemlere katılmak, eylemleri daha ileri götürmek, revizyonistleri teşhir etmek, onların hesaplarını boşa çıkarmak, öğretmenlere daha ileri talepler ve daha ileri eylemler önermektir.

Kitlelerin daha ileri eylemlere hazır olduğu, ancak revizyonistlerin tecrit olmamak için de olsa düzenledikleri eylem biçiminin çok geri olduğunu tespit edebiliriz. Genel olarak böyle olur. Bu durumda bize düşen; "bu eylem geridir" demek değil, kitleleri daha ileri eyleme çağırıp bu eylemin en önüne geçmek ve revizyonist barikatları parçalamaktır. Biz bu çağrıları daha küçük, daha az etkili eylemlere katılıp, önderlik ederek de yapabiliriz ve yapmalıyız. Gerek mitinglerde, gerekse 3 Ekim boykotunda yapılması gereken buydu. Nitekim yurdun birçok yerinde, İstanbul'da, Ankara'da, Antep'te ve daha birçok yerde devrimciler bunu yaptılar. Revizyonistlerin maskelerini düşürdüler. Bir günlük boykot bir mücadele gününe dönüştü. Faşizme karşı, GTSSH vb. talepler için genel grev hedefinin yaygınlaştığı bir eylem günü oldu. Revizyonistler, "eylemi biz düzenledik" deseler bile onların grev kırıcı karşı-devrimci yüzleri açığa çıktı.

Biz yukarıda eleştirdiğimiz düşüncelerle aynı kapıya çıkan bir başka eğilimden de kısaca söz etmek istiyoruz. Bu eğilim, TÖB—DER eylemlerinde sözde "merkezi disipline uyma" ve eylemlerde revizyonizmin çizdiği sınırlara hapsolma eğilimidir ki bu, revizyonistlerin kitle mücadelesini eritme, pasifize etme amaçlarına hizmet etmek, öğretmen mücadelesi karşısında revizyonizmin güçlenmesine yardımcı olmak sonucunu getirecektir.

Bizim, örgütümüzün ve öğretmenlerin mücadelesine kendi bağımsız tutumumuzla katılışımız, öğretmen kitlesinin ve devrimin çıkarına olan bir tutumdur. Bu mücadeleyi hem ileri taleplere, hem de daha ileri eylemlere götürecek bir tutumdur. Revizyonistlerin çizdiği sınırlar içersinde hareket etmek, örgüt disiplinine uymak değil, sosyal-faşist baskıya boyun eğmektir. Çünkü demokrasi olmayan bir disiplin, bizim kabul edemeyeceğimiz bir disiplindir. Ancak biz devrimci halk güçleriyle ortak tutum takınma, anti-demokratik, revizyonist baskılara karşı tüm kitleyi harekete geçirme perspektifini hiçbir zaman terk etmemeliyiz.

İşte devrimcilerin, TÖB—DER'in ve öğretmenlerin eylemleriyle ilgili tutumu böyle olmalıdır.